XXIV évfolyam, 16. szám **Ára: 1,80 Ft** 1968. április 18.

Ludas Matyi

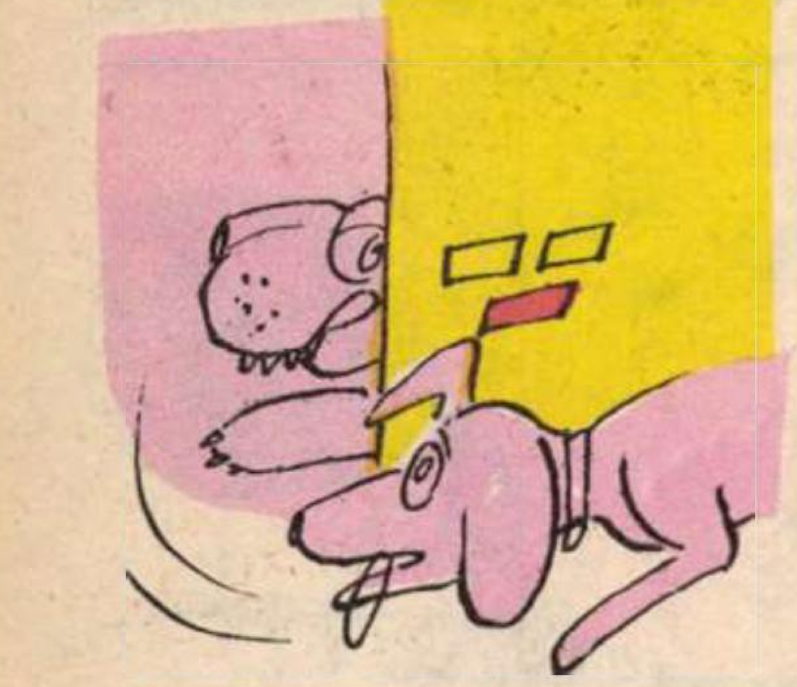
LEÁNYKÉRÉS

– És mondja, fiam, mennyi szokott maguknál lenni a nyereségrészesedés?

KÉT TÖRTÉNET

KUTYADOLOG

Huligán — egy kutya. Se nevéről, se származásáról nem állnak rendelkezésemre hiteles adatok. Nagyfejű, horpadtoldalú, hosszúfarkú kutya volt, a szőre állandóan vastag csimbókokba összeragadva, s egyik lábára sántított is. Huligán vadul, dühödten megugatott minden kutyát. Kétszer akkorákat is, mint ő maga. Egy Vágutcai fatelep kapujából szokott kirohanni. Én neveztem el Huligánnak, mikor arrajártamban feltűnt vicsorgó, kötekedő krakélersége.

A kutyákat, *akiket* megugatott, meghökkentette nyeszlettsége, s még csak nem is feleltek neki. De aztán egyszerre megoldódott Huligán bátorságának titka.

Egy nyurga vizslával igyekezett mindenáron kikezdeni. Először csak a kapualjból ugatta, aztán ki-ki ugrált, majd visszasántikált, de egy pillanatig se hagyta abba a vizsla sértegetését.

A vizsla bambán bámult, képtelen volt felfogni ekkora szemtelenséget, s végül is Huligán után vetette magát. Huligán rohant a kapu felé, s amint beért, megjelent mögötte egy óriási komondor, s nekirontott a vizslának.

Szóval ez volt Huligán szerepe. Hogy odacsalogassa a komondornak a gyanútlan kutyákat.

Vagyis Huligán felhajtó volt.

PESTI CSODA

Az egyik este az utolsó fordulóra készülődött a 15-ös. A rövidebb távolságra utazók úgy igyekeztek elhelyezkedni a kocsiban, hogy minél messzebb legyenek attól a ponttól, ahol a kalauz megkezdi tevékenységét. A kalauz, ez esetben egy fiatal nő, a villamos hátsó peronján szállt fel, tehát aki csak tehette, elől tömörült. Így belül félig üresek voltak a padok, viszont a vezető, amikor indításkor megforgatta a fogantyút, könyökével pontosan beletalált egy hozzápréselődött irhabundás férfi gyomrába. Az irhabundás felszisszent, de nem méltatlankodott: mint a Beszkárt vendége óhajtott utazni.

A kalauznő eladott néhány jegyet, bemondta, hogy Szent István Park, aztán leült. Sápadt volt, kapkodva lélegzett, és nekitámasztotta fejét az üvegnek. Az utasoknak először csak az tűnt fel, hogy a kalauznő leült. Az elől szorongók csak óvatosan pislogtak feléje, a bérletesek viszont nyíltan figyeltek. Egy nénike meg is kérdezte:

— Rosszul van, galambom?

— Igen — felelte a kalauznő, és levette a sapkáját. Veríték fénylett a homlokán.

— Szóljak a vezetőnek, hogy álljon meg?

— Nem, nem... a végállomásnál lakom... — Aztán, mintha szégyenkeznék, gyorsan hozzátette: — Már el is múlt. Kérem a jegyeket megváltani.

Fel akart állni, de nem volt hozzá ereje. Tehetetlenül, kínosan mosolygott. Ekkor már az első peronról is odajöttek feléje, még olyanok is, akik csak a következő megállóig utaztak. Az irhabundás is benyomult.

— Mi történt?

Egy zöldsálas, fülig húzott sapkás fiú felelt neki:

— Beteg a Beszkárt Baba.

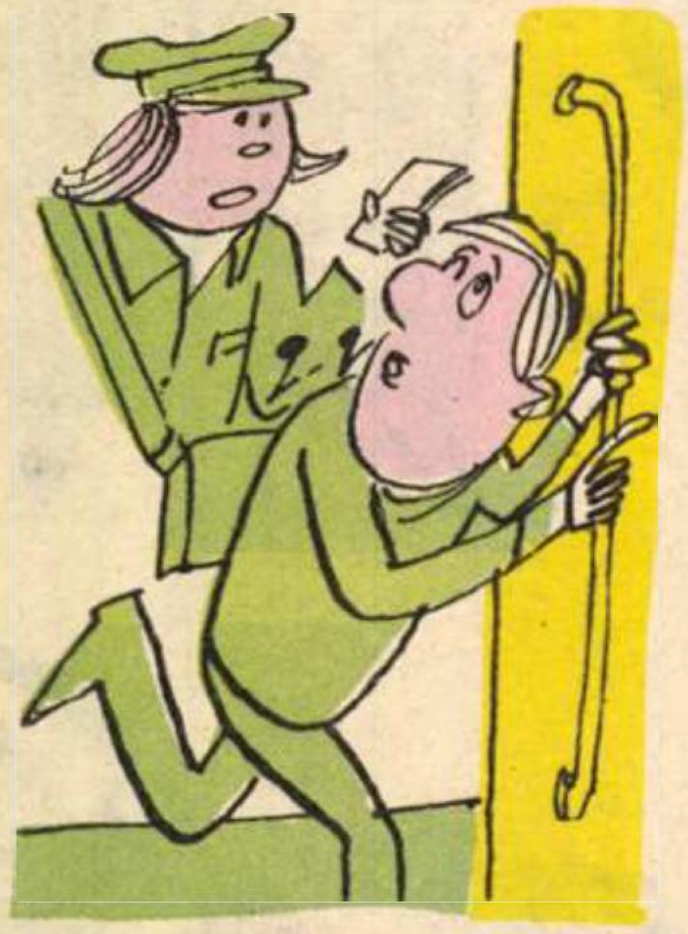
— Nem... csak megszédültem.

Ekkor történt a csoda. Az irhabundás önkéntelenül belenyúlt a zsebébe, kivett egy forintost, és tanácstalanul tartotta a tenyerében.

— A következőnél leszállok...

— Forint — mondta a kalauznő, és leszakított a tömbről egy jegyet.

És az egész villamos pénz után kezdett kotorászni. Aprópénze is lett egyszerre mindenkinek. A zöldsálas, nagysapkás fiú pedig a megállók nevét kiáltotta a kalauznő helyett. Az új felszállókat se figyelmeztette senki, látták a sápadozó, pihegő kalauznőt, jöttek jegyet váltani. Talán a

részvétüket akarták kifejezni azzal, hogy fizettek. Ilyen csoda még nem esett meg pesti villamoson.

— Nem is Pesten vagyunk — mondta a vezető a kalauznőnek, mikor megérkeztek a végállomásra.

— Ne túlozzunk gépész úr — vigyorgott a fiú.

A kalauznő már összeszedte magát, és a fiúra nézett.

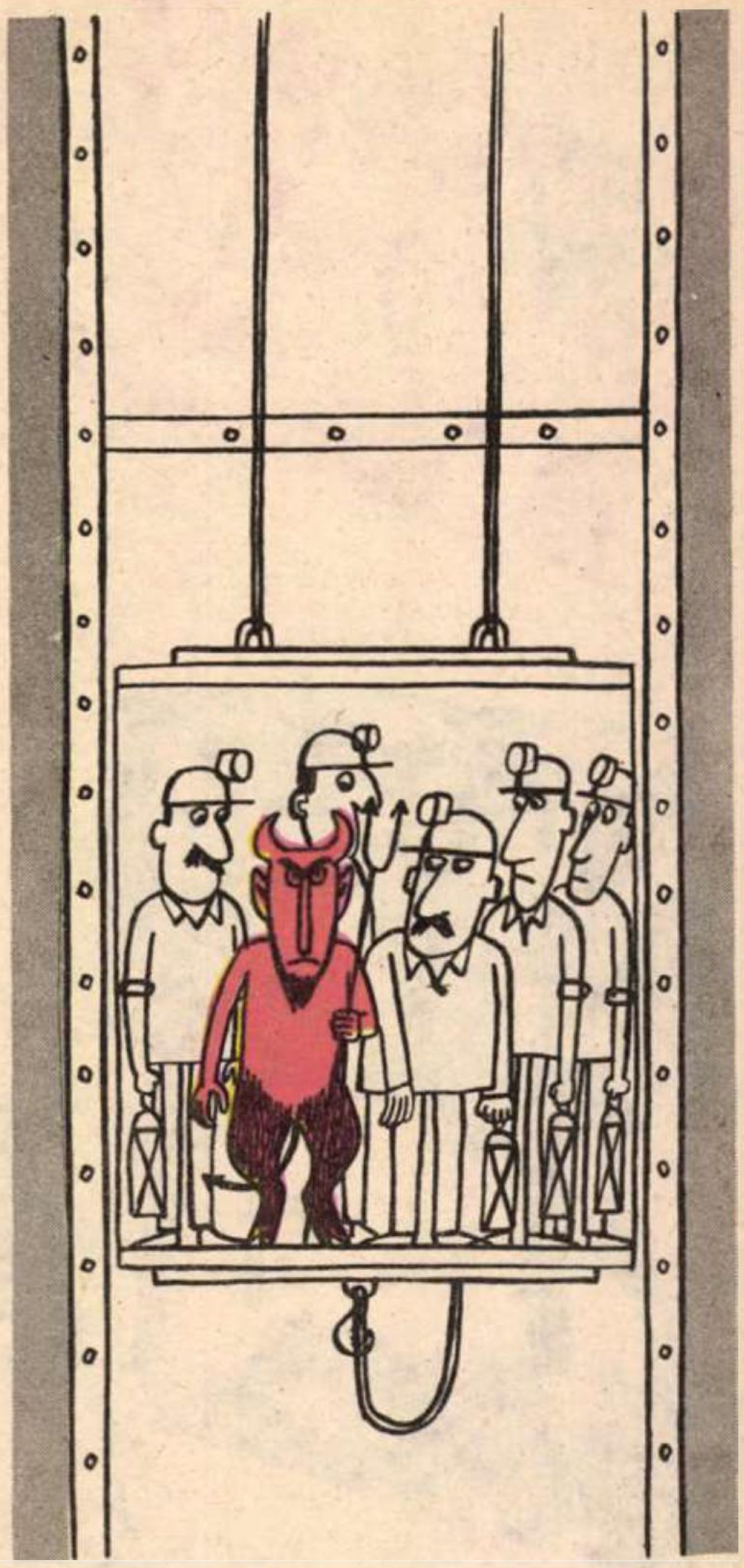
— Váltottál te jegyet?

— Jegyet? Hogy én milyen szórakozott vagyok!

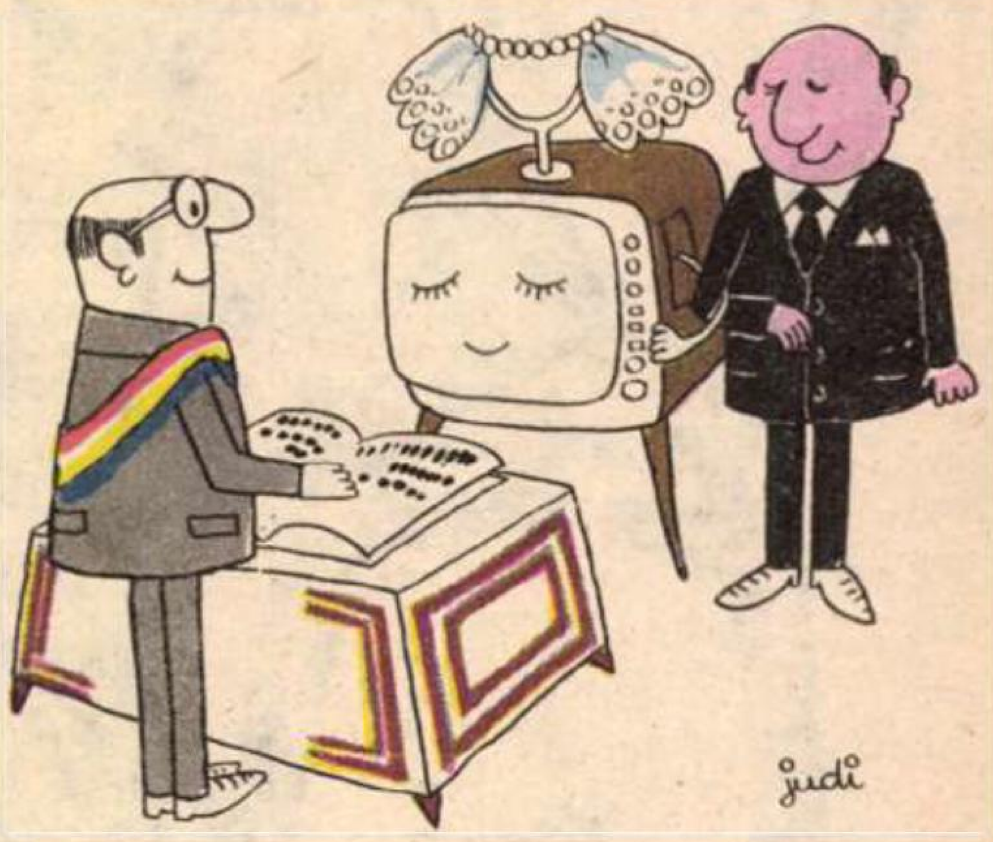
És vidáman fütyürészve eltűnt a pesti éjszakában.

Fendrik Ferenc

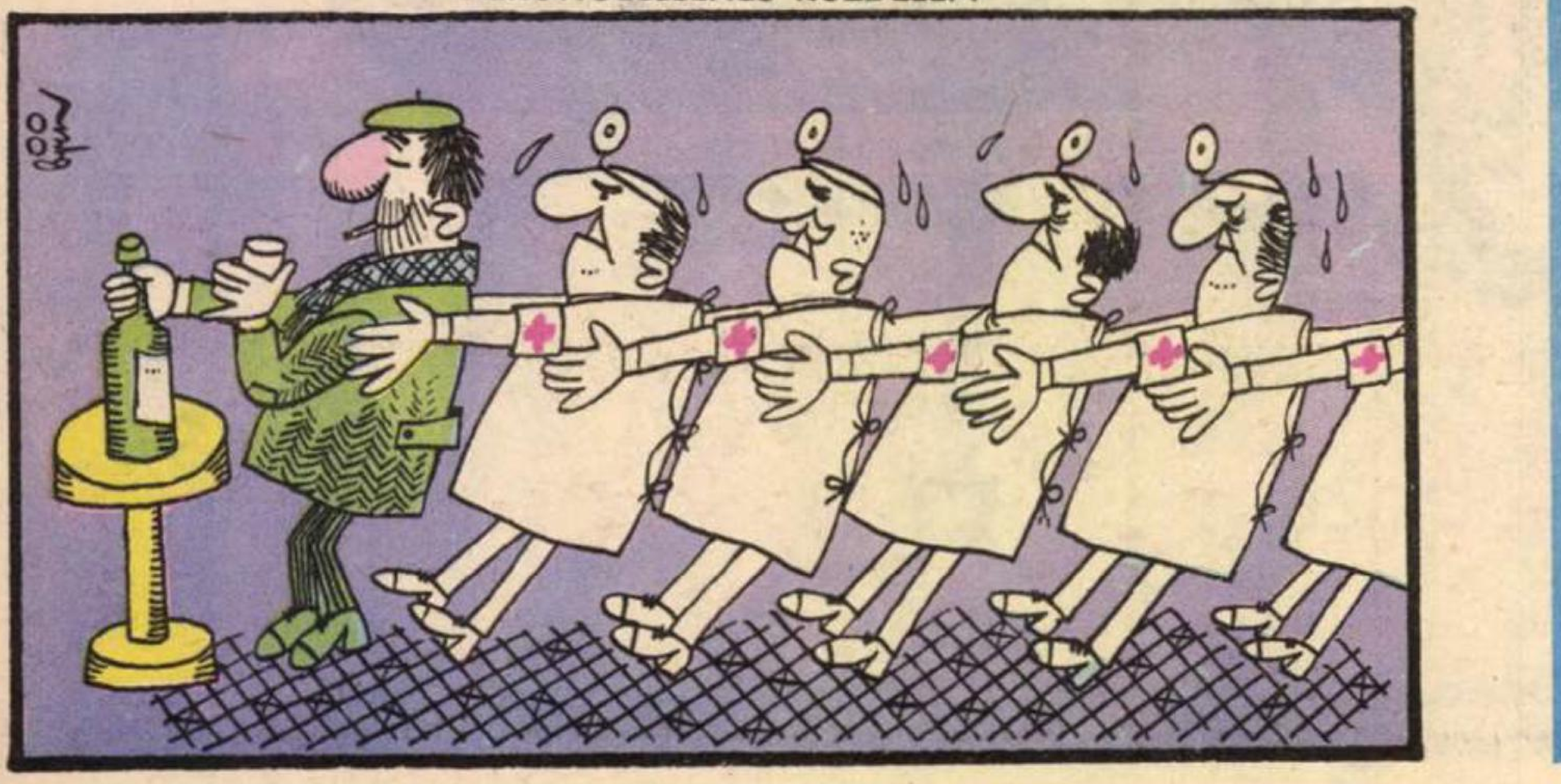
FELFELÉ A KESZONBÓL

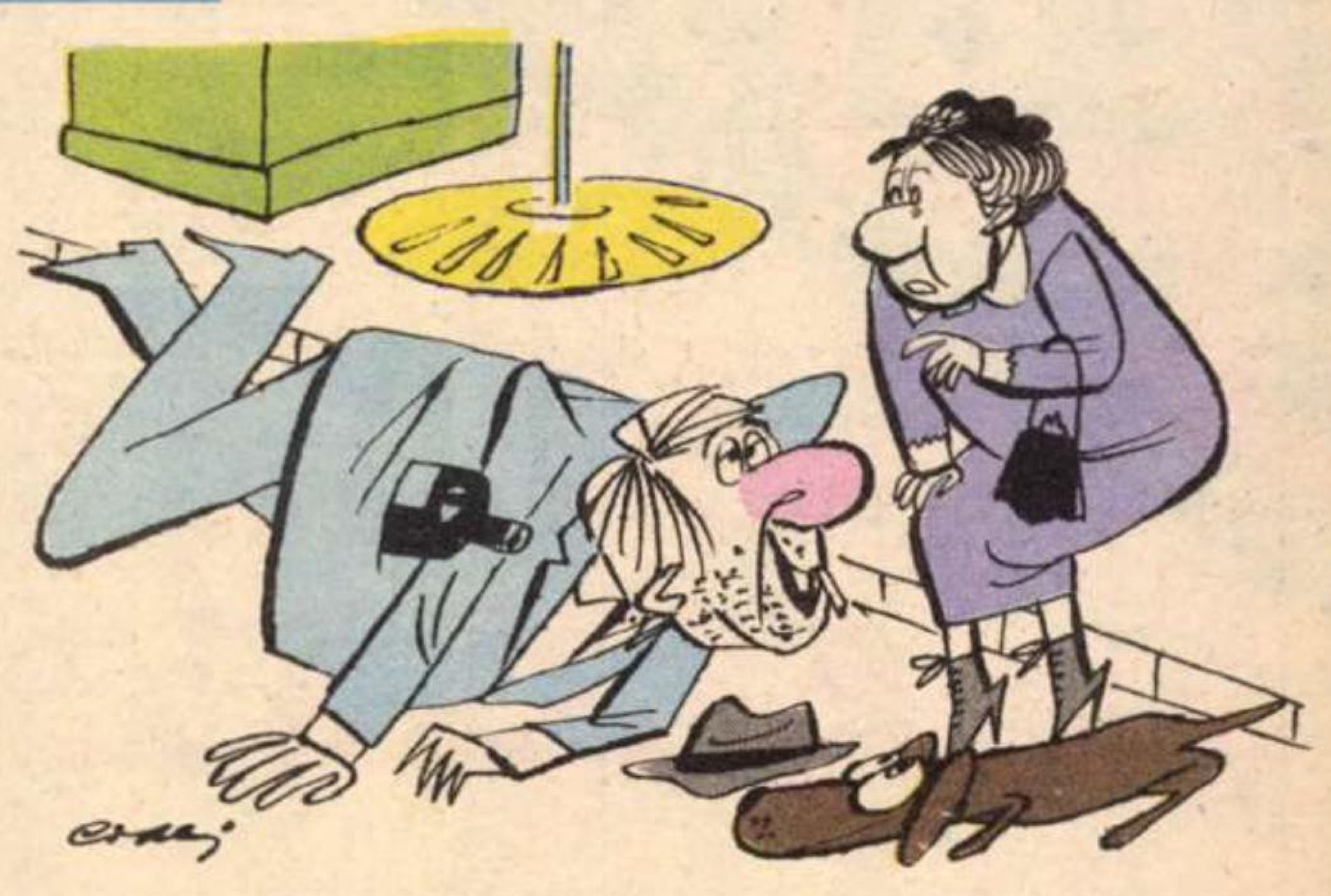
ÖRÖK HŰSÉG

ALKOHOLELLENES KÜZDELEM

MUNKARUHA

– Mondja, jó ember, nem sajnálja a ruháját?
– Vállalati!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VALAHOL „EURÓPÁBAN"

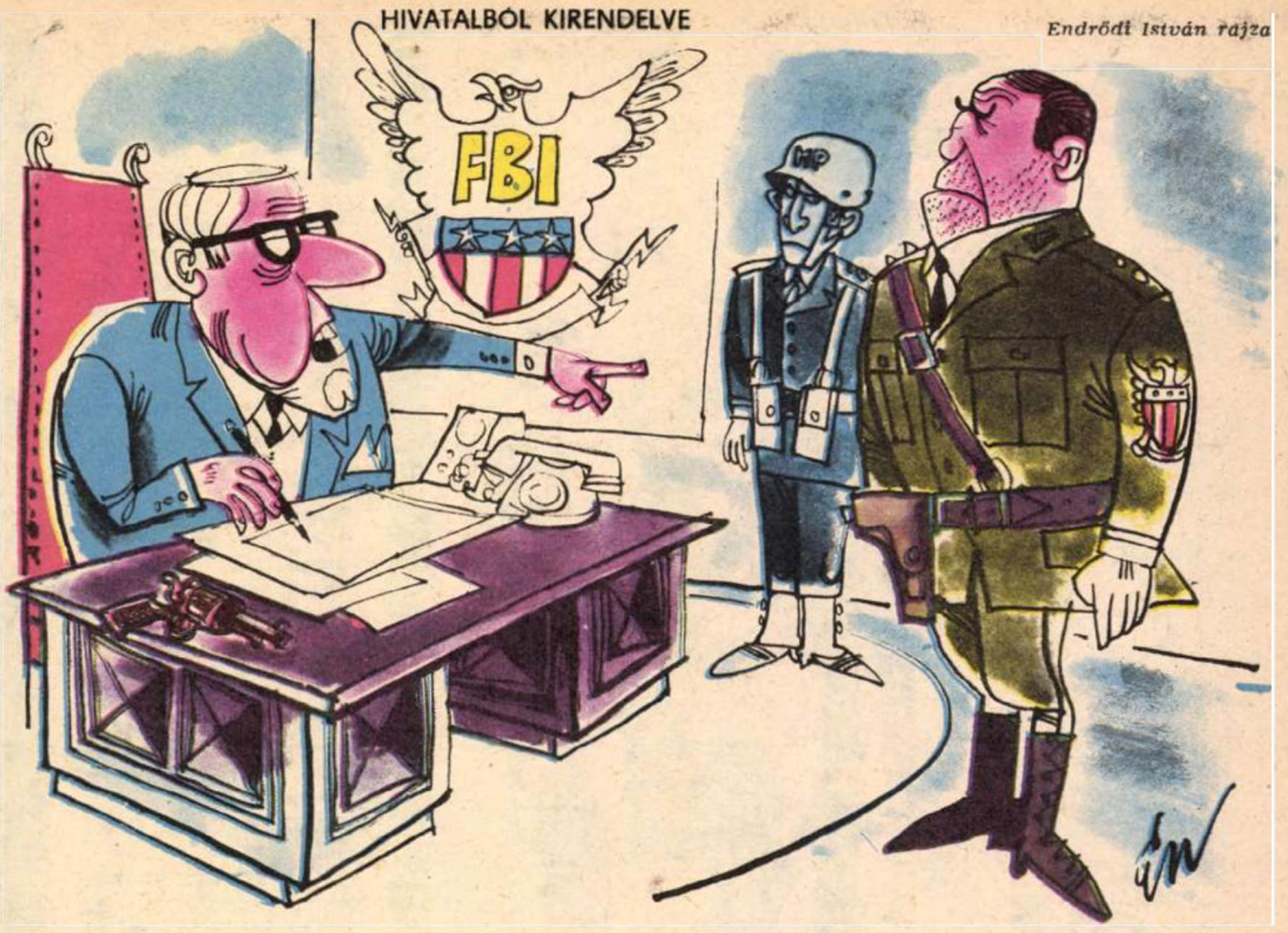
A Mártírok útján, az Európa étterem előtt mentem el a minap, délben egy óra körül. Eszembe jutott, hogy rég nem látott barátnőm itt szokott ebédelni, gondoltam benézek, ha itt találom, megebédelek vele és elbeszélgetünk egy kicsit. Végig akartam menni az éttermen, hogy megkeressem, de alighogy beléptem, egy férfi rámszólt, hogy tegyem le a kabátomat a ruhatárba. Rendben van, mondtam, de előbb megnézem, itt van-e akit keresek, mert ha nem, le sem ülök, mindjárt megyek tovább. Erre a kinti ruhatárból is hozzám lépett egy férfi és most már ketten kezdtek velem hangoskodni, hogy ha nem teszem le a kabátomat azonnal, egy lépést sem mehetek tovább. Már többen felfigyeltek a hangos beszédre, ezért sarkonfordultam és elmentem, — máig sem tudom, ott volt-e a barátnőm, vagy sem.

De hogy az udvarias vendégfogadásnak még csak a látszata sem volt jelen, arról, sajnos, meggyőződhettem!

Dr. F. A.-né,
Budapest

HIVATALBÓL KIRENDELVE

Endrődi István rajza

– Az a parancs, hogy a legközelebbi politikai gyilkosságnál maga lesz az ismeretlen tettes...

EGRI CSILLAGOK

Már javában folynak az Egri csillagok című új magyar szuper-film előkészületei, — olvasom az újságban és nem először olvasom —, már épül Pilisborosjenőn az egri vár — lelkesen építik, hogy mire megjön a török, készen legyen — és a Fővárosi Kézműipari Vállalat is lelkesen, szorgalmasan gyártja a műanyag páncélingeket, kardokat, buzogányokat. A fiatalok arról ábrándoznak, hogy érettségi után — ha máshova nem veszik fel őket — beállnak az egri vár védői közé, de ha ez nem lehetséges, akkor a törököknél is szívesen vállalnak állást, csak benne legyenek a filmben. Hovatovább nemzeti üggyé válik ez a film, az ország népe egy emberként szurkol: sikerül-e ismét megvernünk a törököket Eger falainál?

Sajnos, nem használjuk ki ezt a lelkesedést. Dobó Istvánnak már rég ki kellett volna bocsátania egy felhívást, hogy a magyar üzemek, kereskedelmi vállalatok, termelőszövetkezetek tegyenek meg mindent a győzelem érdekében. Dolgozzanak úgy, hogy gyártmányaikra, terményeikre esetleg szükségük lesz a vár hős védőinek. A felhívást még Dobó Katica is aláírhatná, hogy a nők is mozgósítva legyenek.

A vendéglátóipari vállalatokat figyelmeztetni kellene, hogy a kávéházakban, eszpresszókban főzzenek erős feketéket, hogy ne blamáljuk magunkat az esetleg arra járó törökök előtt, akik, mint köztudomású, szenvedélyes kávéivók.

A cipőgyárak gyártsanak tartós gyerekcipőket, mondjuk azt nekik, hogy az egri várnak lesz, a hős asszonyok gyerekeinek. Ha erre sem dobban meg a magyar szív, akkor igazán nem tudom, hogy mikor dobban.

Az üzletekben legyen sok áru, hadd irigykedjenek a janicsárok, ha Pilisborosjenő felé átutaznak Pesten és Budán. Biztos vagyok benne, hogy a film készítői nem kérhetnek olyat a magyar néptől, amelyet ne teljesítenének, ha az Egri csillagokról van szó, ha azt a film készítői, illetve Eger várának védői kérik tőlük.

Egy ismerősöm is el akar menni harcolni, cserébe csak azt kérte tőlem: intézzem el, hogy kapjon ott egy kis szobát, lehet toronyszoba is, ahol néha-néha találkozhatna egy lánglelkű asszonnyal. Szurkot, természetesen hoznak magukkal.

Rám is számíthatnak. Ha kell, én is ott fogok harcolni a bástyákon, kezemben műanyag karddal, vagy műanyag buzogánnyal. Csak arra kérem az illetékeseket, hogy jó előre értesítsenek, mikor jön a török?

Hétfő délután rendszerint ráérek. Ha a hétfő nem jó, majd megbeszélem a törökökkel, melyik az az időpont, amelyik nekik is megfelel és nekem is.

Mikes György

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Prepaticsot elgázolja egy elegáns személyautó. Amikor összesározva kimászik a gép alól, azt mondja neki a vezető:

— Itt van magának fájdalomdíjul száz forint, jóember és adja meg a címét, majd ha hazaérek, küldök még.

Prepatics indignálódva feleli:

— Mit gondol tulajdonképpen az úr? Engem részletre nem lehet elgázolni!

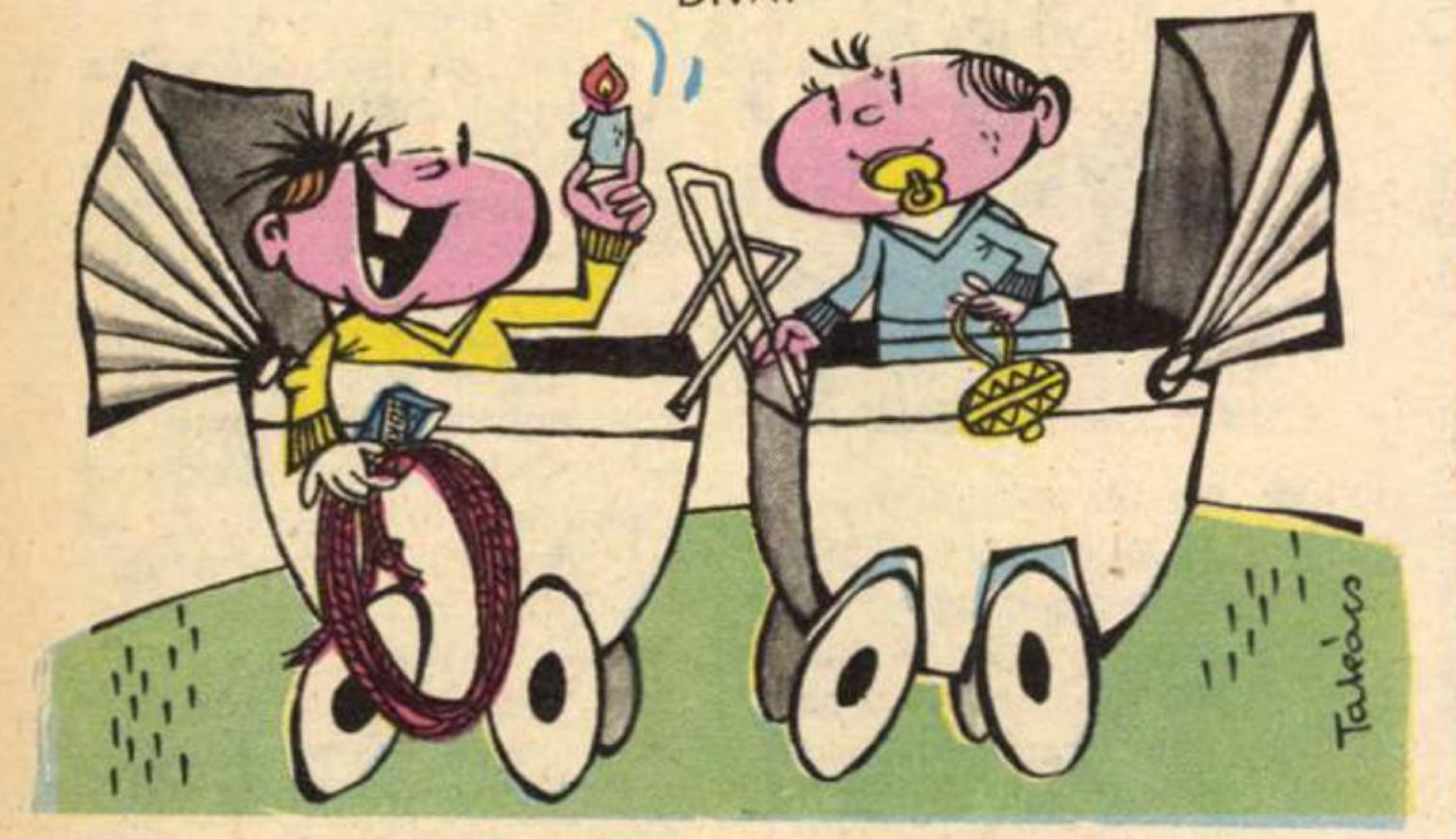
*

A bíró így szól Zabhegyihez.

— Magát nemrégiben, alig egy éve ítélték el nadráglopásért és már megint itt van!

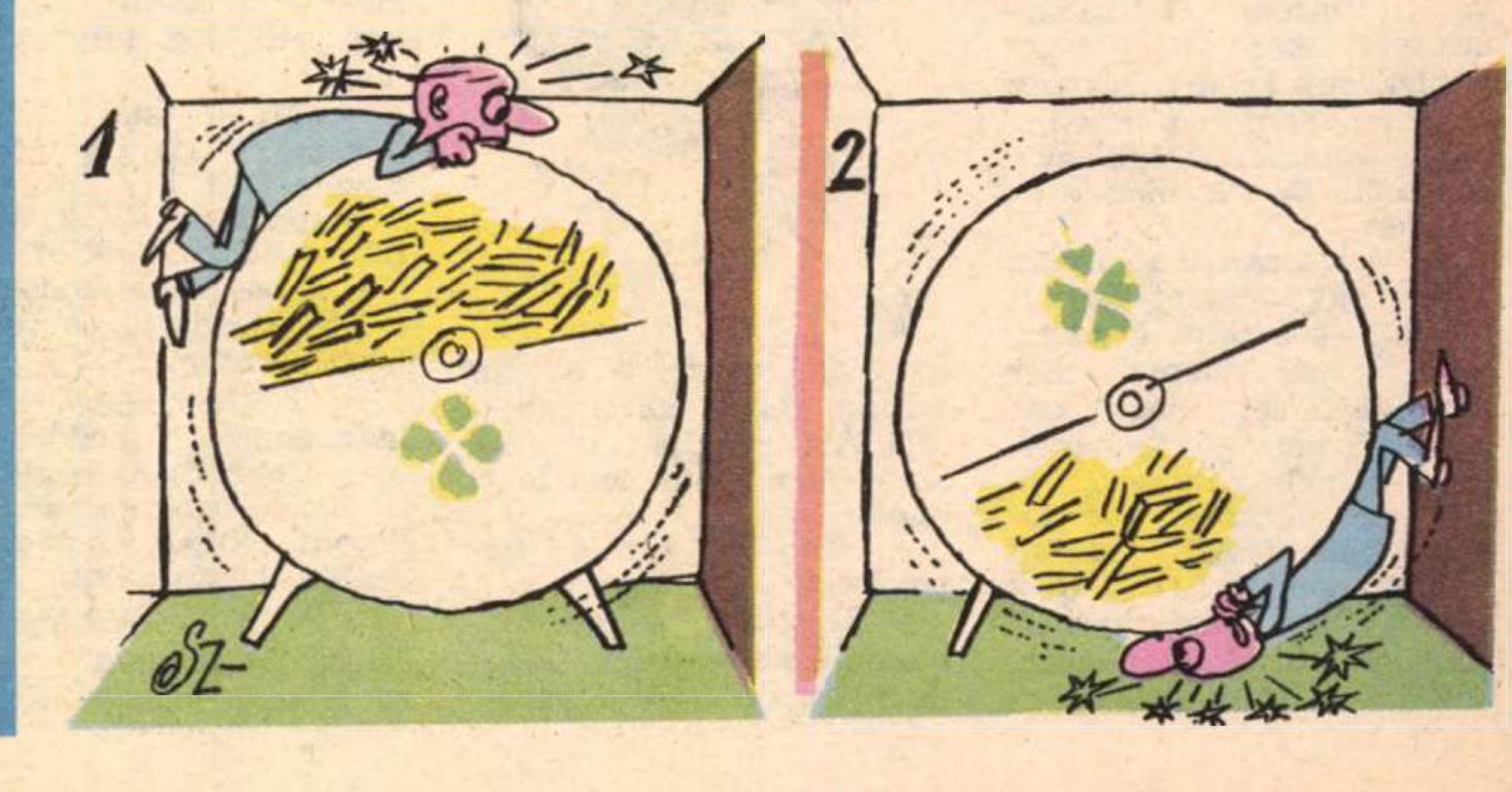
— Bocsánat bíró úr — feleli Zabhegyi — de egy nadrág nem tarthat örökké.

DIVAT

– Nem jössz egy kis barlangtúrára? Majd csak kimentenek bennünket!

EGYSZER FENT, EGYSZER LENT

BUZDÍTÁS

Pusztai Pál rajza

– No, emberek! A pénz a földön fekszik, csak ki kell kapálni!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSAK 18 ÉVEN FELÜLIEKNEK?

Nemrégiben tizenöt, nyolcadikos kisdiák-társammal kirándulni voltunk. Útunk végcélja a Kevély-nyereg, a Stromfeld Aurél turistaház volt. A turistaházig nyolc kilométert tettünk meg. Amikor szomjasan, fáradtan felértünk, azt mondták, hogy semmilyen üdítő ital vagy víz nincs, csak szeszes itallal szolgálhatnak, 18 éven felülieknek!

Arra a kérdésünkre, hogy milyen vízben mossák el a poharakat, azt válaszolták: az a víz, melyben mosogatnak fertőzött, és nem lehet belőle inni.

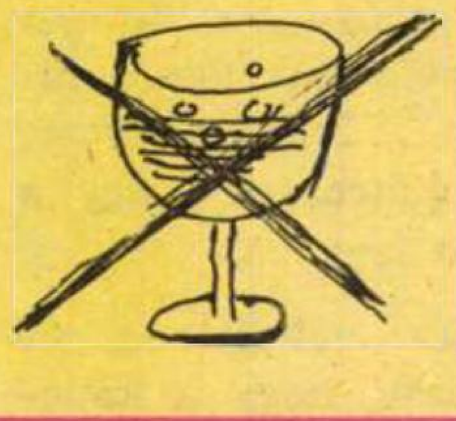
Kérdésünk: Ha ennyire vigyáznak az egészségünkre, miért mossák fertőzött vízben a poharakat?

Javaslataink:

1. Nagy táblákra írják ki: kirándulás csak 18 éven felülieknek!

2. Vagy áruljanak a szeszes ital mellett utasüdítőt is!

Somogyi Károly
Bp. VII., Asbóth u. 22.

KIS ORSZÁG

SZERÉNYSÉG

– Mit írsz?
– Leszállított árú könyvet...

MIBŐL mennyit?

Vendégségben voltam Gézáéknál. Margit ízletes vacsorát tálalt, előtte kecskeméti barackkal kínált, utána feketével. Amikor az asszony néhány percig magunkra hagyott, Géza barátom hirtelen hangot váltott.

— Margit, enyhén szólva, meghibbant — jelentette ki tömören.

— Hogy mondhatod ezt a feleségedről? — róttam meg Gézát. — Margit éppen olyan, mint azelőtt is volt: derűs, kedves figyelmes.

— Sajnos, komolyan beszélek. Vásárlási mániája van. Három télikabát-anyagot akar venni, egy buklét, egy krombit és egy sima szövetet. Azt mondta, hátha valamelyik kimegy a divatból. De ez még nem minden...

A szivarzsebébe nyúlt, kivett egy négyrét hajtott cédulát és sorolni kezdte:

— Öt pár csizma, fehér báránybéléssel, négy pár téli cipő, két pár síbakancs, három meleg takaró, öt steppelt hálózsák, két lóden irhabéléssel, három villanykandalló... Most akarja beszerezni, áprilisban, a tavasz közepén, amikor még jön a nyár, aztán az ősz, és mindent többszörös mennyiségben, mint amennyire szükség lehet. Minek nekünk például három villanykandalló vagy egyszerre öt pár csizma, fehér báránybéléssel? Azt mondja, attól fél, hogy télen majd nem lehet kapni...

— Tényleg furcsa. Beszélj vele komolyan.

— Mást sem teszek! Alaposan összevesztünk. Eszelősen ragaszkodik a vásárláshoz. Ha bejön, magatokra hagylak, próbáld meggyőzni — kérlelt Géza.

*

Amíg Géza kint szorgoskodott, Margit leült a szalmafonatú karosszékbe és konyakkal kínált. Nem láttam rajta semmiféle rendellenességet. Nyugodt volt és kellemes, ilyennek ismertem mindig. Késedelem nélkül a tárgyra tértem:

— Mi a csudának kell magának, Margit, öt pár csizma, két pár síbakancs, öt steppelt hálózsák, és három villanykandalló?

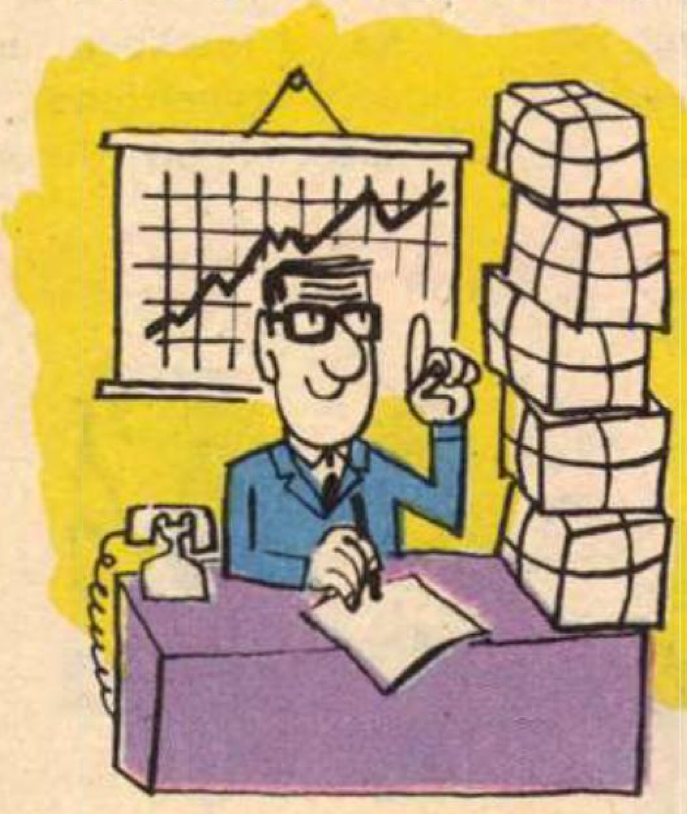
— Géza panaszkodott? — kérdezett vissza és felcsillant a szeme.

— Teljes joggal! Ha ez igaz, engem is megdöbbent.

— Döbbenjen meg! Igenis, most fogok minden téli holmit többszörös mennyiségben bevásárolni.

— Nem ismerek magára, Margit — mondtam. — Mire jó ez a pénzpocsékolás?

— Gézától tanultam. A vállalatának elég lenne kétezer glészhabni, de ő okos és megrendelt hatezret, hogy be legyen biztosítva másfél esztendőre. A legdrágább import fémből is a kétszeresét igényli, a beruházási kölcsönöknél igyekszik a háromszorosát kérni, ha egyharmadával lefaragják, még mindig kétszer annyit kap, mint amennyire szükség lenne.

Erről akarom őt leszoktatni.

— Legalább mondja meg neki, hogy ezért teszi. Géza aggódik maga miatt.

— Én is miatta. Le fogja járatni magát.

— Bocsásson meg, hogy kételkedtem magában — mondtam bűnbánóan Margitnak. — Magának igaza van, ha Géza bejön, majd beszélek a fejével.

*

Kisvártatva Géza egy üveg borral a kezében vissza is tért hozzánk. Mintha eddig a bort kereste volna. Kérdőn nézett rám.

— Margit csak azért akar öt steppelt hálózsákot, mert te hatezer glészhabnit rendelsz, pedig csak kétezerre van szükségetek — mondtam a szemébe, minden külön magyarázat nélkül.

— Ugye most már elhiszed nekem, drága barátom — mondta felém fordulva szelíden Géza —, hogy az én drága, jó feleségem meghibbant. — Aztán a feleségéhez fordult:

— Esztelenül viselkedsz! Nem vagy képes felfogni, hogy itthon a saját pénzünkről van szó...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Gitt" című cikkükkel kapcsolatban tájékoztatásul közöljük, hogy szövetkezetünk eddig gittet és szöget külön nem árusított (erre csak a közeljövőben térünk rá), ezekből a kellékekből csak azokhoz a munkákhoz adtunk, amelyeket saját szakembereink végeztek el. A Ludasban megírt esetben is erről volt szó, a számlán eredetileg feltüntetett magasabb összeg nemcsak az üveg, a gitt és a szögek árát, hanem az üvegezési munka helyszíni, szakszerű elvégzését is magában foglalta.

Gergely György,
Üvegesek KTSZ elnöke

„Szakértés magyar módra" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy azóta a szakértői szakvéleményt megkaptuk és Takáts Imre nagykanizsai olvasójuknak a kártalanítási összeget kifizettük.

Fehér József igazgató,
Somogy-Zala megyei
Tégla- és Cserépipari V.

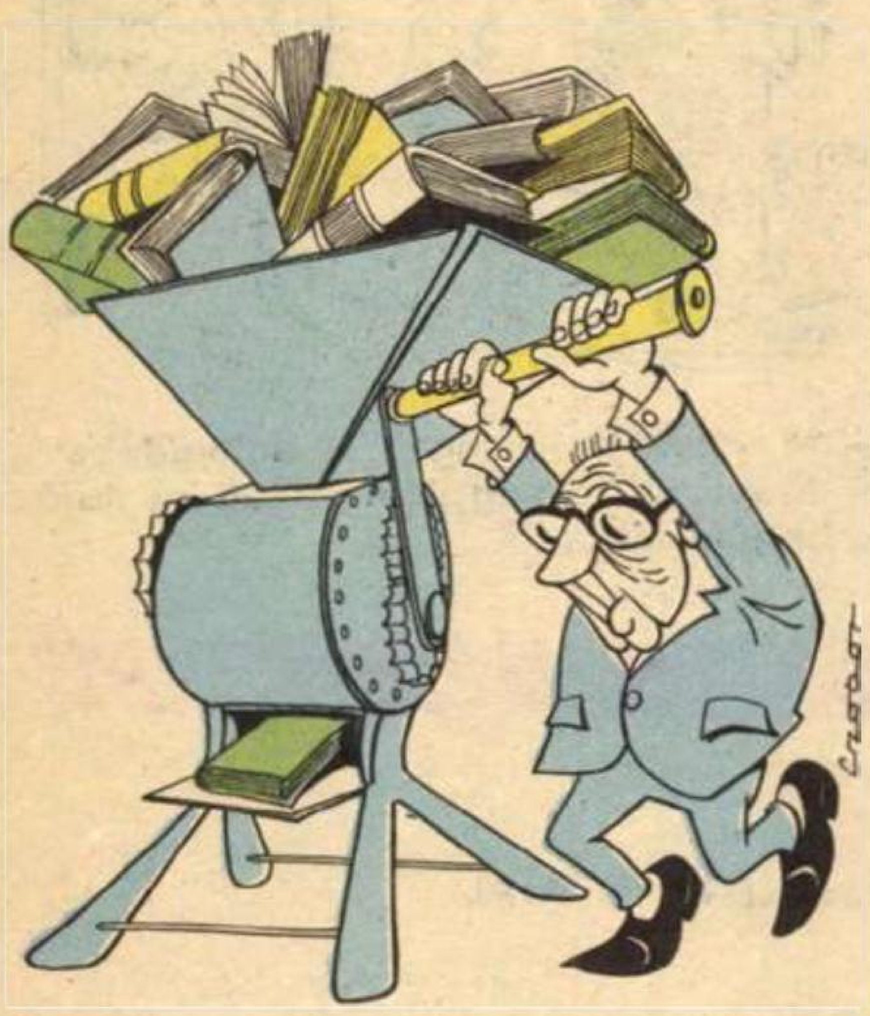
VIETNAM, 1968.

Barát József rajza

– Most olvasom, John, hogy leváltották Westmorelandot.
– Miért nem engem?...

ÚJ TUDOMÁNYOS MŰ KÉSZÜL

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

HARC A PROFIZMUS ELLEN

– Tiltakozom a Nemzetközi Olimpiai Bizottság nevében! Ez olyan magasat ugrott, hogy biztosan megfizették.

„Lajos király nyaktilója"

Amikor a fent idézett újságcímet olvastam, magam is azt hittem, hogy valami népdalról van szó, s már dúdoltam is magamban: „Lajos király nyaktilója, bumsztirári ratitom tirárom..." Aztán kiderült, hogy kegyeletsértő félreértésről van szó. A hír arról tudósítja olvasóit, hogy Párizsban busás áron megvásárolta valaki azt a nyaktilót (guillotine), amellyel XVI. Lajos francia királyt kivégezték.

A hír olvasása közben nemcsak az jutott eszembe, hogy milyen kedves kis szobadísz lehet az új tulajdonos meghitt hajlékában ez a történelmi ereklye, hanem az is, hogy vajon kinek a birtokában lehetett ez a figyelemre méltó emléktárgy. Még az is átfutott az agyamon, hogy a gyanútlan vásárló talán minden hájjal megkent lelkiismeretlen nyaktilóhamisítók áldozata, aki a maga romlatlan lelkével szélhámosok hálójába került.

Hosszas kutatás után sikerült megtalálnom Párizsban egy kis montmartre-i utcában az Első Francia Ereklyeforgalmi Vállalat központi irodáját, amely különben egy kis szobácska, de hatalmas raktár nyílik belőle. A tulajdonos, Monsieur Hauhagnaux (ejtsd: Hóhányó) igazgató eloszlatta aggályaimat:

— A nyaktiló valódi. Egy Bourbon-hercegtől vásároltam, aki cigarettát árul kisebb kávéházakban, de gyakran kínozza pénzzavar, mert szeret inni. Alaposan megvizsgáltam különben a szóban forgó nyaktilót, márkás darab, rajta van „Made in Japan", s tudjuk, hogy a japánok komoly emberek. Csak örvendetesnek lehet tekinteni, hogy az emberekben egyre nagyobb a régi történelmi emléktárgyak iránti érdeklődés.

— Milyen ereklyék találtak gazdát mostanában? — kérdeztem.

— Nem panaszkodhatom — mondta az igazgató. — Lehetséges, hogy a jómódú amerikai turisták így akarnak megszabadulni csökkenő értékű dollárjaiktól, de mindenért jó árat fizetnek. Az elmúlt héten sikerült eladnom a gordiusi csomót, Prokrusztész ágyát és Caesar kockáját, amelyet tudvalevőleg elvetett. Van, aki régi kardokat gyűjt, s elképzelheti, milyen nagy volt az illető öröme, amikor Damoklész teljesen jó állapotban levő kardját meg tudtam neki szerezni. Megbízott, hogy kutassam fel a föld alól is isten kardját, az esetleg Attila sírjában található meg, s talán ugyanott isten ostora is előkerül. Megjegyzem, már nyomon vagyok. Vannak aztán kockaköveim a Hadak útjáról, néhány vályú Augiász istállójából, megvan Kolumbusz tojása is, sajnos, törött állapotban.

Miközben az igazgató beszélt, a raktárból brekegést hallottam.

— Hát ez mi?

— Ezek Galvani békái.

— Élő állatokat is be tud szerezni?

— Hogyne! Megvannak a capitóliumi ludak, továbbá Bálám szamara, a sátán kutyája, aztán az a cethal, amelyben Jónás három napig tartózkodott, s más történelmi haszonállatok. Megjegyzem, Ikarosz szárnyai is előkerültek, egészen jó állapotban vannak, csak egy kicsit megolvadt rajtuk a viasz.

— Látom, modern dolgok is vannak itt. Például ez a gitár.

— Az nem gitár, kérem, az Nero lantja, de lehet, hogy Orpheuszé. Néha nehéz felismerni az egyes tárgyakat. Az a tőr valószínűleg Brutusé, de lehet, hogy Corday Saroltáé. Ezt majd a kereslet dönti el. Diogenész hordóját és Arkhimedész csigáját nem lehet eltéveszteni, de vigyázni kell, mert sok a szélhámos a szakmában. Nemrég egy ócska motoros yachtot akartak rámsózni, mint Noé bárkáját.

— Magyar vonatkozású emléktárgyai nincsenek?

— Dehogy nincsenek, kérem szépen! Itt van Monsieur Botond buzogánya, Madame Deák vászna, és az a pózna, amellyel Toldi Miklós megmutatta a Buda felé vezető utat.

— Vannak a vevőknek különleges kívánságai is?

— De még mennyire! Lejártam a lábamat, de megszereztem Marcus Aurelius zsebóráját és Hannibál géppisztolyát. Nem riadok vissza a fáradságtól. Jelszavam: a vevő mindenekelőtt.

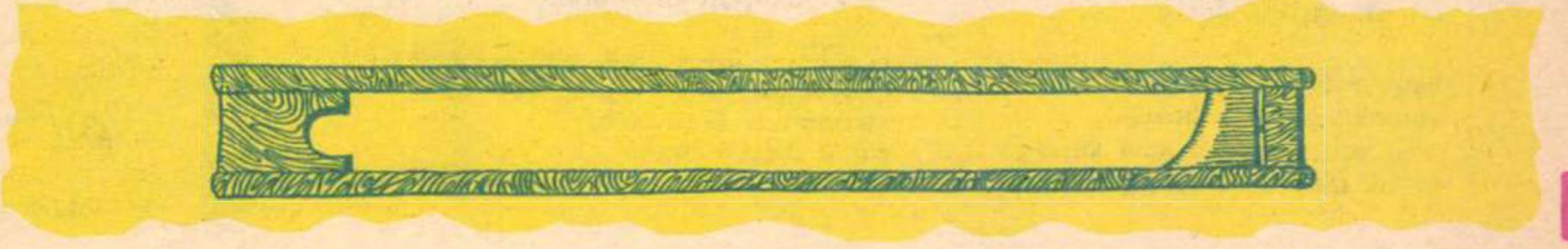
Elismerően néztem körül az évezredekről beszélő raktárban.

— Jó szakma ez! — bólintottam. — Itt minden időtálló.

Az igazgató legyintett.

— Ahogy ezt ön elképzeli! Hogy csak egy példát mondjak: Newton almája rámrohadt, s már csak mint Schiller almáját tudtam eladni.

Feleki László

TAVASZI JÁTÉKVÁSÁR

Pesti tudósítóinktól

Az érem másik oldalát nem árt néha megnézni. A 12-es autóbuszon két öreg férfi felszállás közben olyan kibékíthetetlen ellentétbe keveredett, hogy csak úgy zengett az autóbusz a különféle szitkoktól. Szóváltásuk nélkülözte a jómodor elemeit, a szeretet és a jóízlés még nyomokban sem volt felfedezhető káromkodásaikban, s láthatóan nem a felebaráti szeretet szabta meg gazdag szókincsüket.

Két borzas tizenéves is érdeklődéssel hallgatta az épületes szópárbajt, majd egyikük csendesen megjegyezte:

— Ezeket a bácsikat a mai fiatalok rontották el?

Régen látott ismerősök találkoznak:

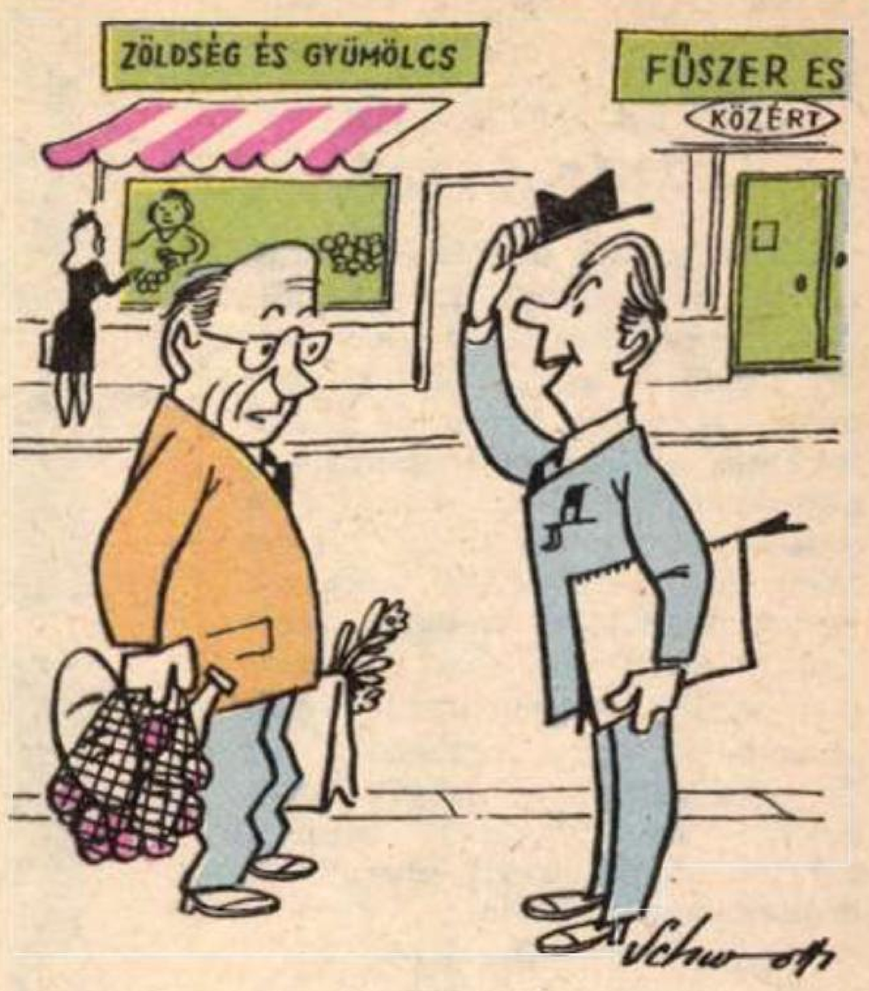
— Nahát, ezer éve nem láttalak!

— Semmit sem változtál!

— Hogyhogy? Mindig ilyen öreg voltam?

f. l.

NYUGDIJBAN

– Hogy telnek a nyugdíjas-napok?
– Hát bizony, hiányzik egy kis pihenés a munkahelyen...

SZAKSZERŰ VÁLASZ

– Mit csinálnak maguk itt dologidőben?
– Maga talán még nem hallott az itatásos borjúnevelésről?

ÚJ TÖRVÉNY

– Tessék mondani, ez szabálysértés?

ELŐZÉKENY HIVATAL

– Nálunk nyugodtan a falra mászhat a kedves ügyfél!

Az én autóm

A kórházban, enyhe lázban,
ahol bú és gond lakik,
fáradt szívvel elballagtam
én az egyik ablakig.

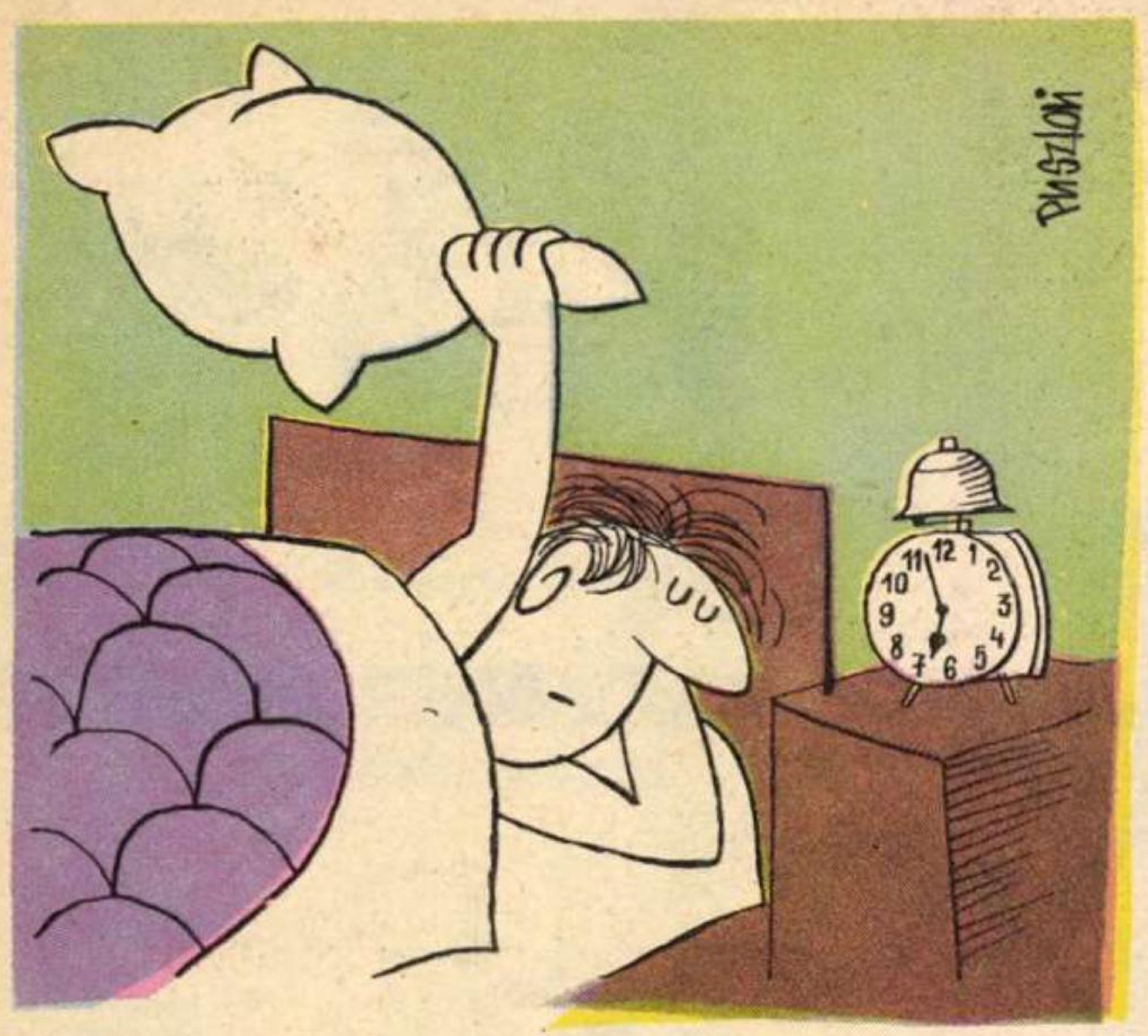
Lent a téren egy kötélen
vontak egy vén Citroënt,
nem volt abban semmi kétség:
ez az autó tönkrement.

Fény nem volt lámpás-szemében,
sárhányója lötyögött,
s hogy vontatták a kötélen
csak sóhajtott és nyögött.

Egy hang így szólalt meg bennem:
„Egy úton vagy, te meg ő,
elkopott a karburátor
vár a rozsdatemető.”

Szőnyi Zoltán

REGGEL, KÉSZENLÉTBEN

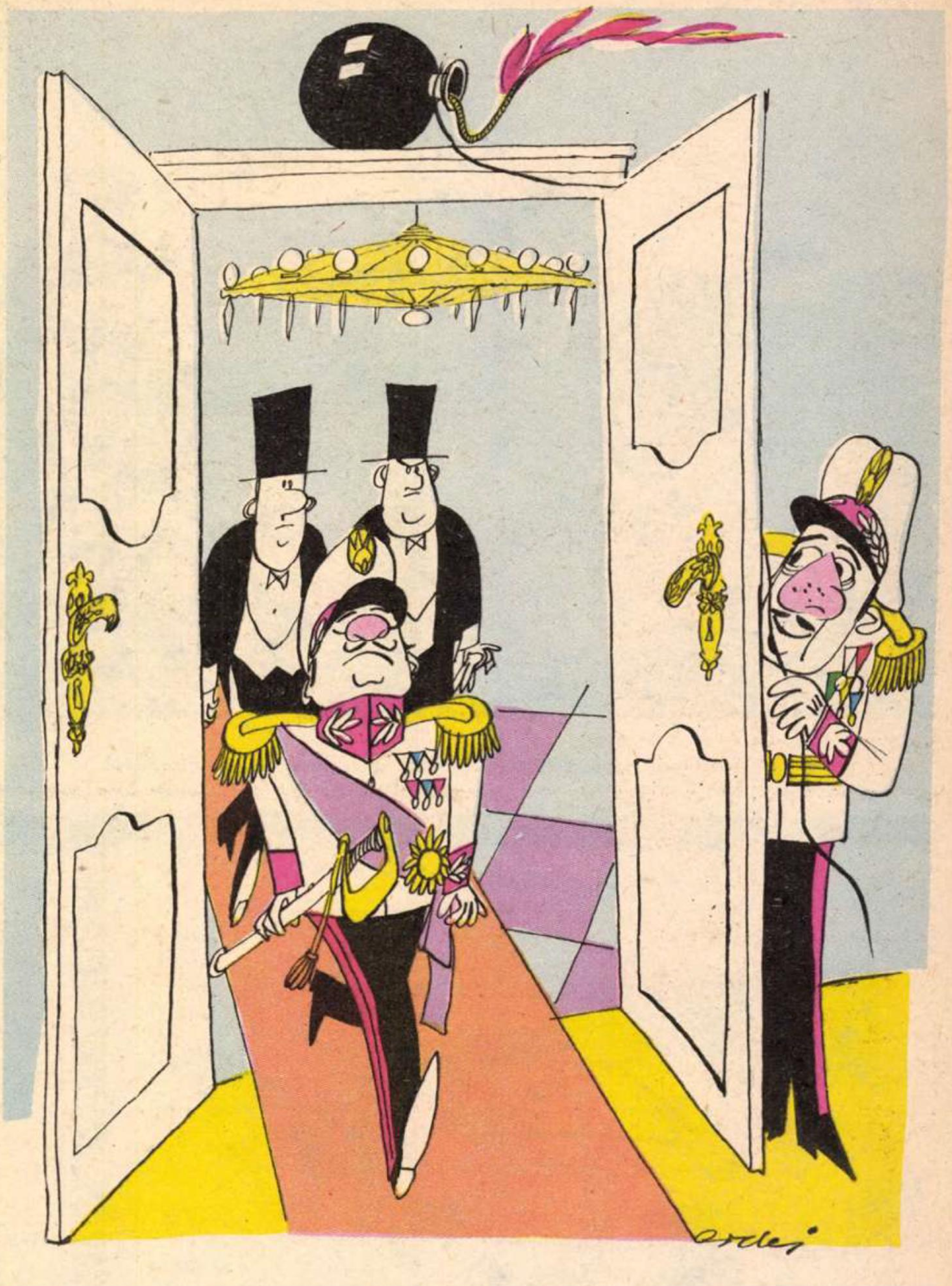
VITAZÁRÁS

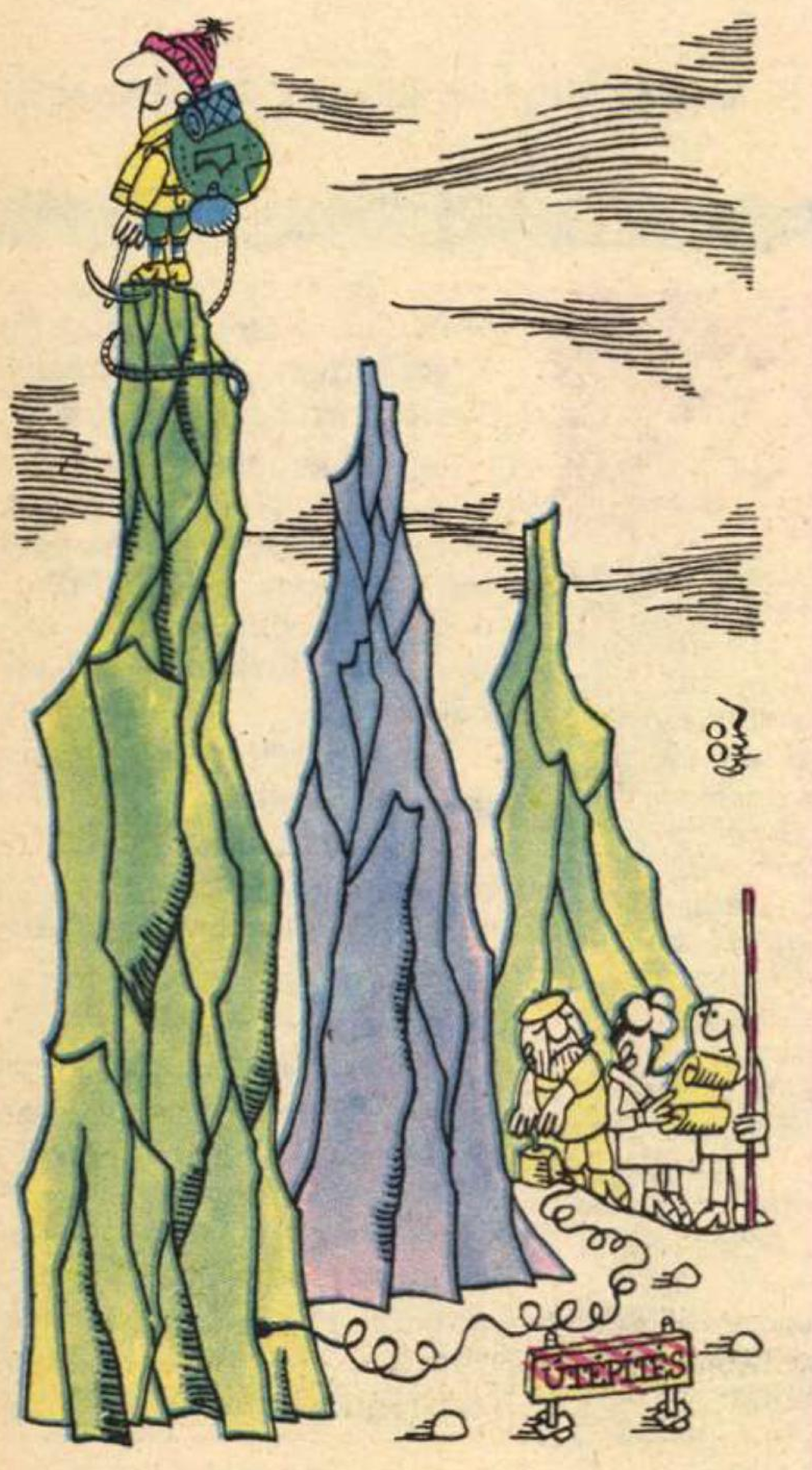
– Azt hiszem, mégis neked van igazad...

ÚJ ELNÖK BEIKTATÁSA LATIN-AMERIKÁBAN

Erdei Sándor rajza

BALSZERENCSE

HOL KELL LESZERELNI?

Erről a kérdésről egy közlemény szól, megjelent a lapokban. Persze nem arról, hogy hol kell leszerelni a hadsereget, hanem arról, hogy HOL KELL LESZERELNI A GÁZKONVEKTOROKAT? Aminek viszont nyilván sokkal kevesebben örülnek. A többség közömbös, mert nincs neki gázkonvektora, a kisebbség egyenesen bosszús, mert van neki, de le kell szerelnie. Én egyik táborhoz sem tartozom, nincs konvektorom, ám közömbös sem vagyok, mert már a címen eleve bosszankodom. Ugyanis, gondolom, a gázkonvektorokat aki felszerelte, nyilván azért szerelte fel, mert kell neki, mert vállalta a nyilvánvalóan nem csekély költséget, utánjárást, kellemetlenséget és most tessék, szerelheti le. Igazságérzetemet ingerli tehát a hír, hiszen, ugye, sajnos, annyi mindent szerelünk mi fel, amit aztán le kell szerelni, kétszeres bosszúság, költség a mi nem túlgazdag társadalmunknak.

De hát tényleg, HOL kell leszerelni a gázkonvektorokat? A közlemény erre igen intelligens választ ad:

„Az engedély nélkül felszerelt gázkonvektorokat egy-két éven belül le kell szerelni azokban a lakásokban, ahol a konvektorok tönkretették a ház külső építési stílusát."

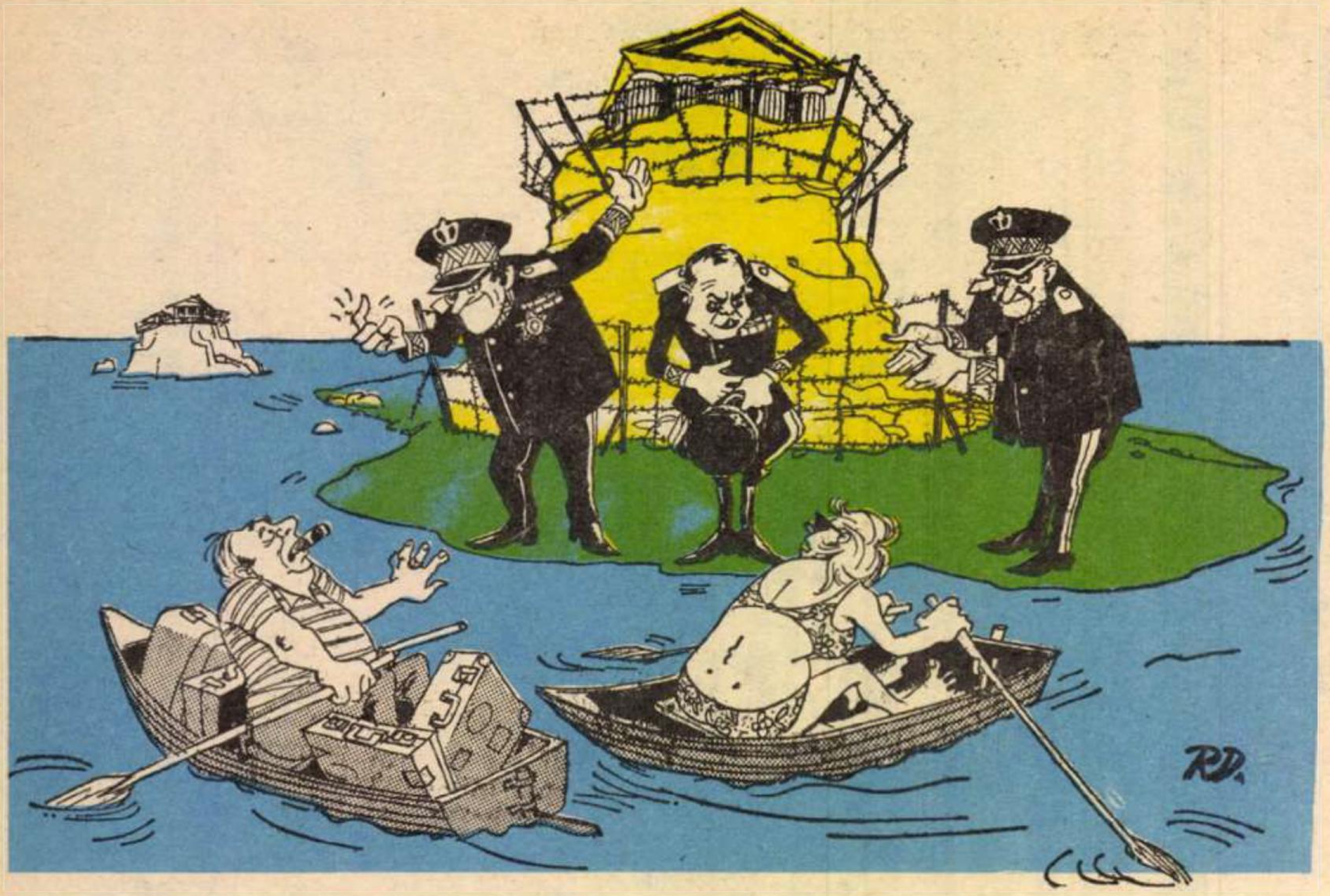
A kérdések özöne merül fel a közlemény olvasóiban. Kellett-e engedély a gázkonvektorok felszereléséhez, vagy sem. Tudtak-e erről az érdekeltek, vagy sem? Ha kellett és tudtak róla, hogyan szerelhették fel engedély nélkül? Ha nem tudtak róla, ki a hibás? Kié az anyagi felelősség? Van-e ilyen személy, avagy elégedjünk meg azzal, hogy ez is a személyi kultusz műve?

Ámde minden akadékoskodásnak véget vet a rövid közlemény befejező mondata. Eszerint a helyszíni szemléket végző építészeti szakemberek „minden egyes lakásnál javaslatot tesznek, hogy a gázkonvektor helyett milyen más típusú gázfűtést, illetve egyéb fűtést lenne célszerű alkalmazni, hogy a lakó is jól járjon és a ház architektúrája se szenvedjen csorbát".

Íme, a megnyugtató végkifejlet. Azt ugyan nem jelöli meg, hogy ki fizet mindezért, ki a falazási munkákért, ki a leszerelésért, ki az átszerelésért? De egy bizonyos: itt bizony átépítésről van szó. És ha már átépítésről van szó, megnyugtató, hogy a két lehetséges megoldás közül nem azt választották, hogy a házat építik át, hanem azt, hogy a fűtést.

Gombó Pál

IDEGENFORGALMI PROPAGANDA GÖRÖGORSZÁGBAN

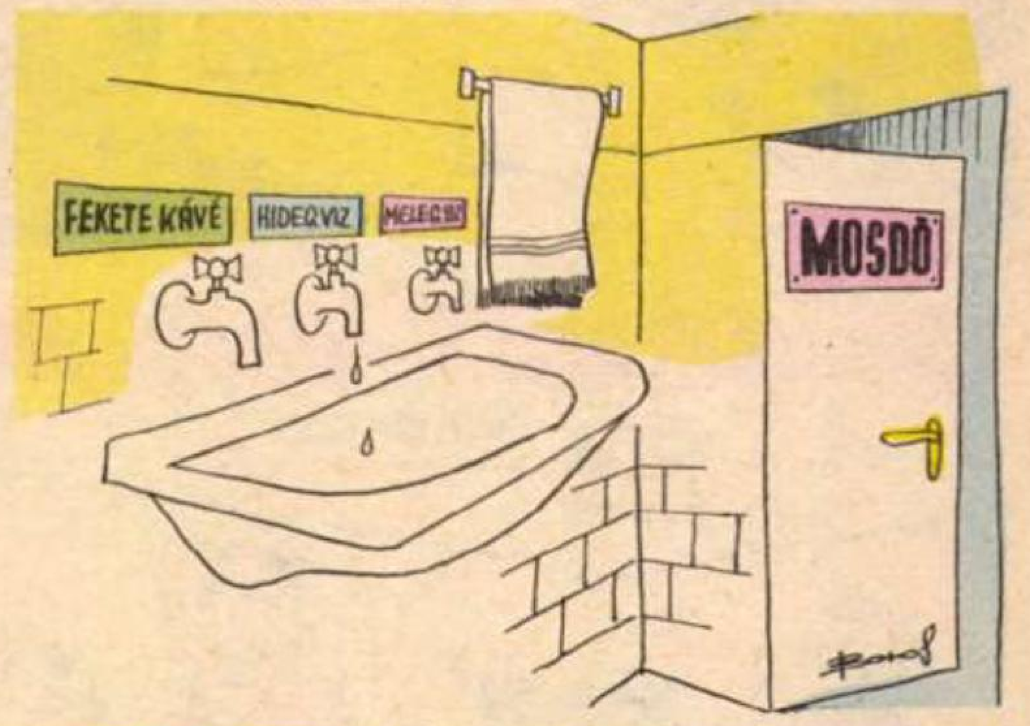
– Erre tessék parancsolni, itt látható egy gyűjtőtábor!
(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

PESTI LÁTOGATÁS UTÁN

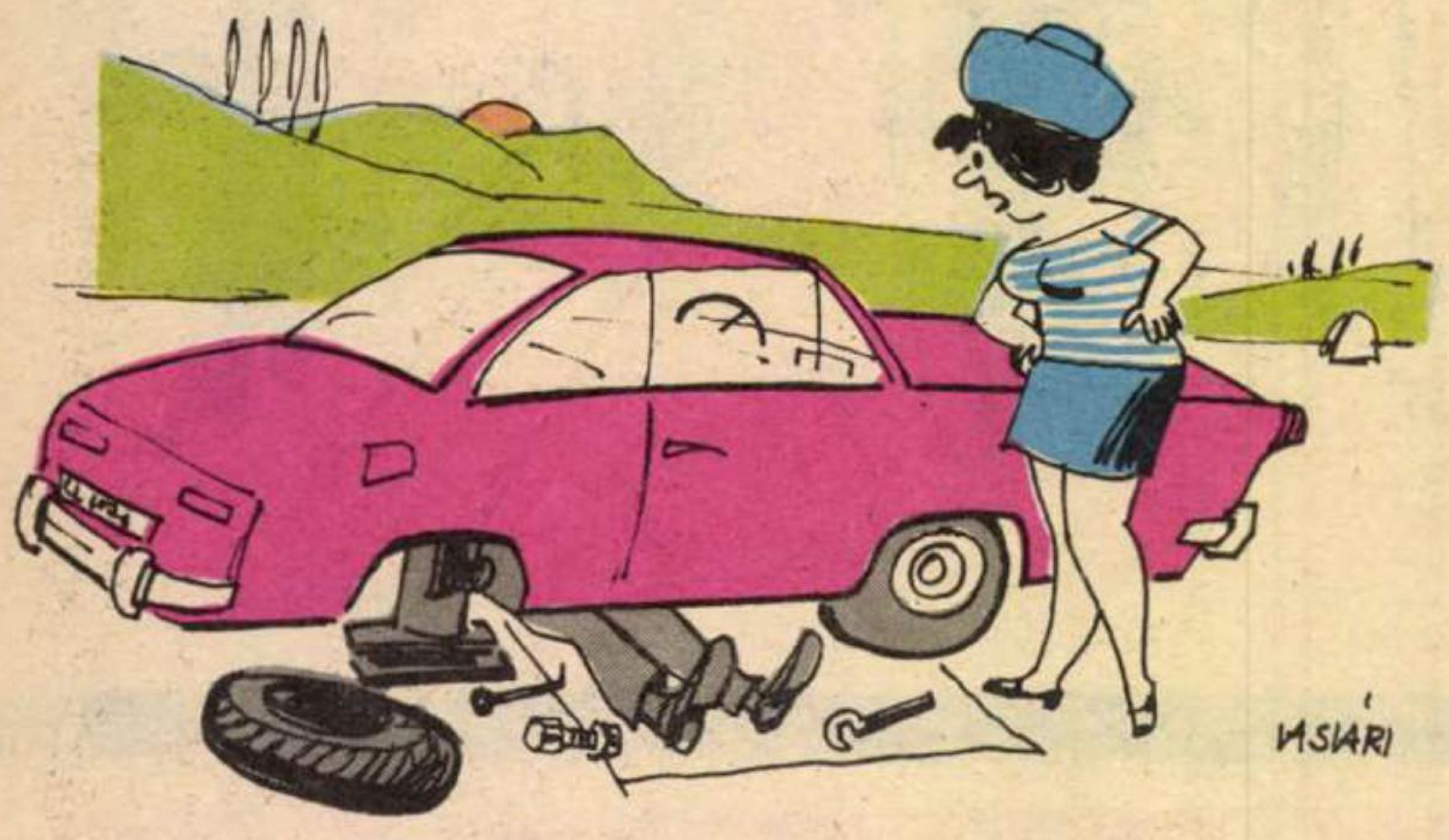

– És hoztam neked eredeti Rákóczi úti levegőt is!

KORSZERŰ IRODAHÁZ

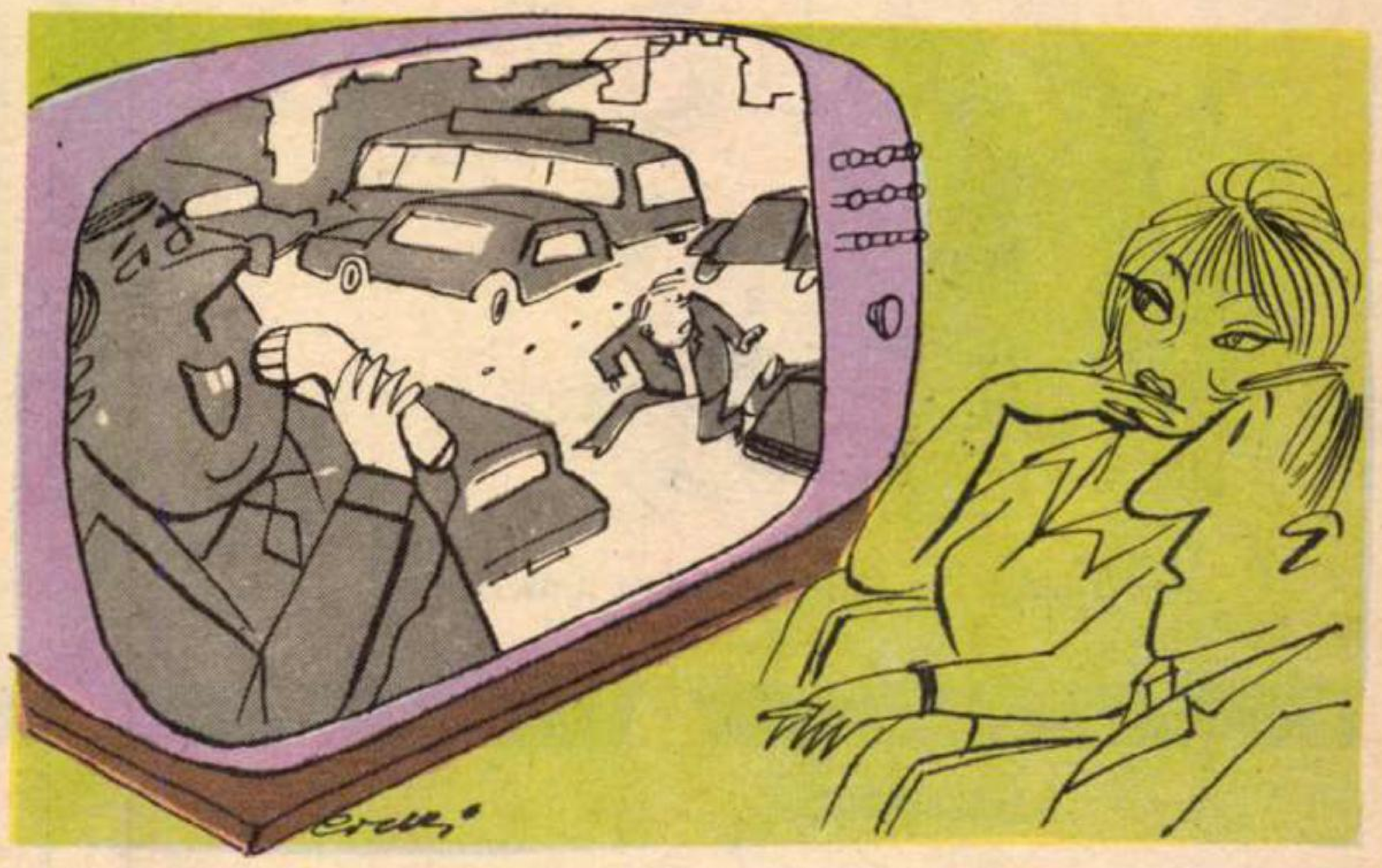

NŐI DOLGOK

– Egész nap csak heverészel!...

EGYENES KÖZVETÍTÉS

– Ha szerencsénk van, mindjárt láthatunk valami jó kis közlekedési balesetet!

a nemes cél

— Egy kis szívességet kérnék tőled. — vonta félre egyik reggel a hivatalban Povács Ernőt szemérmes mosollyal Zabhegyi Ottó. — Ezt a gyűjtőívet kellene körbevinni. Én, sajnos nem érek rá, viszont a dolog nem tűr halasztást. Felhívom a figyelmedet, hogy az önkéntesség elvét szigorúan tartsd szem előtt. Aki nem akar adni, az ne adjon. Semmi kapacitálás, semmi presszió! Megértetted?! — s azzal a listát a gyámoltalanul mekegő Povács kezébe nyomta. — Örök hálára köteleztél, Ernőkém! Na, szervusz! Ja, igaz, az adományokat majd hozd a szobámba!

Povács még szeretett volna kérdezni egyet s mást, de Zabhegyi már el is tűnt a folyosó kanyarulatánál. Ernő nem rajongott az efféle megbízatásokért, de világéletében jó barát és példás kolléga volt, s mint ilyen, megszokta már, hogy a népszerűtlenebb feladatokat rendszerint rásózzák.

Először Krepuska bácsihoz ment. Úgy gondolta, az öreg nem fog sokat teketóriázni...

— Mire gyűjtenek már megint? — kérdezte Krepuska bácsi.

Povács zavarba jött. Tényleg, mire is gyűjt ő most tulajdonképpen? Ezt elfelejtette megkérdezni Zabhegyitől. Kínos. Az ördög vigye el Ottót, amiért olyan gyorsan faképnél hagyta őt az előbb. Lopva rápillantott a papírlapra, de azon csupán a beosztottak névsora volt rajta. Na, ezt jól kifogta! Most már mindegy. A legjobb védekezés a támadás!

— Micsodaaa? Hogy mire gyűjtök? Hát Krepuska kartárs egyáltalán nem olvas újságot??!

— Ja, persze, persze, — motyogta kissé zavartan az öreg, — a tűzföldi árvízkárosultak. Hogy is feledkez-

hettem meg szegényekről. Mit gondolsz, elég lesz egy tizes?

— Krepuska bácsitól igen. — válaszolta Povács diplomatikusan.

Ugyanis közben odasereglettek a többiek is a szobából. Jobb az ilyesmin minél hamarabb túl lenni... Az emberek szó nélkül aláírták a nevük mellett az ívet és leszurkolták, keresetüktől függően a tíz vagy húsz forintot. Megszokták már, hogy időnként valaki gyűjt valamire. Születésnap, vagy földrengés, egyremegy, csak olcsón megússzák.

A többi osztályon is zöld útja volt Povácsnak. Délre végigjárta a hivatalt és egész csinos kis summával a zsebében kopogott be Zabhegyihez.

Ottó gondosan átfutotta a listát és gondosan összeszámolta a pénzt.

— Mindenki adott? — kérdezte szigorúan.

— Igen... azaz nem. Most jut eszembe, hogy én elfelejtettem. Ne haragudj. Tessék, itt van húsz forint.

— Köszönöm. Nagyon köszönöm. Nem is tudod, milyen nagy szívességet tettél nekem, — hálálkodott Zabhegyi. — Hát akkor nem tartalak fel tovább...

Povács félszegen topogott az ajtóban:

— Mondd csak... izé... ha nem vagyok indiszkrét, kinek a számára gyűjtöttem?

Ottó kissé elfehéredett:

— Egy súlyos, pillanatnyi pénzzavarban szenvedő kollégád számára, akit veleszületett szemérme visszatartott a kölcsönkéréstől, no meg aztán már amúgy is tartozik fűnek, fának... — szólt és zsebrevágta a pénzt.

Dalmáth Ferenc

Pingáló-asszony

Már negyedik napja tartózkodtam a vogéz fővárosban, a távoli Fyrmontban, szomorú voltam, kínzott a honvágy, amikor egy hirdető oszlopon azt olvastam, hogy magyar vegyipari kiállítás nyílott a Seppelt utcában.

Hurrá!

Gyerünk, tüstént látogassuk meg azt a kiállítást! Ott, a honi vegyipar termékei között, biztosan megjavul majd a közérzetem, megújul életkedvem.

Így is történt.

Boldogan kószáltam a vitrinek között, csakúgy dagadt a mellem a büszkeségtől, midőn egy-egy vogéz látogató elismerő szavakkal illette a magyar spanyolviaszt, fejtrágyát, kenőolajat, kenőmájast, vagy egyéb márkás vegyipari cikkünket.

A hatalmas kiállítási csarnok balsarkában rengeteg látogató álldogált, közéjük furakodtam, ezek vajon mit néznek?

Istenkém, egy sokszoknyás magyar pingáló-asszonyt néztek!

Kövérkés, barna menyecske, pruszlikban, pillangós papucs a lábán, a fején hímzett kendő.

Egy kis sámliról ágaskodik a szentem, és tulipánokat fest a fehérre meszelt falra.

Pingáló-asszony!

A pacsirtás magyar falu hírnöke a messzi idegenben!

Most oldalra hajtja a fejét, csücsörít, aztán a tulipánok szárára odakanyarít néhány margarétaszirmot is.

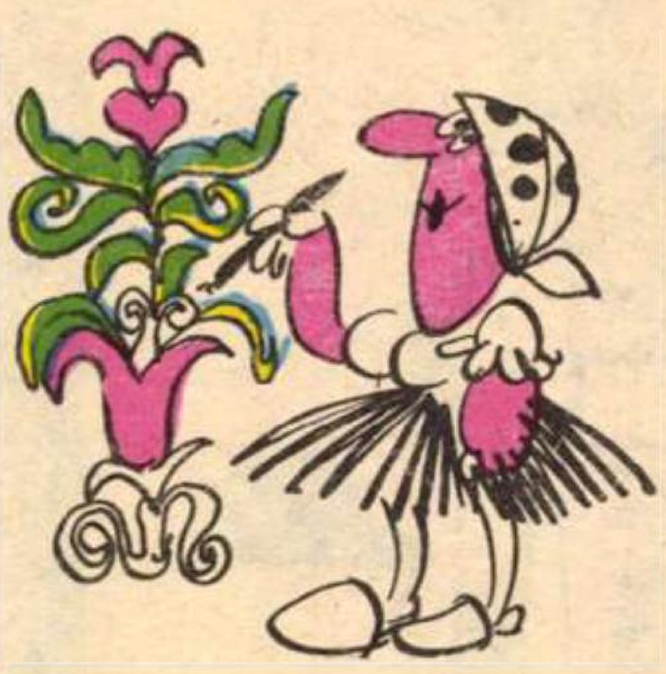
Ejnye, de ismerős így profilból az arca, de emlékeztet valakire ez a csücsörítés!

Nem, ez nem lehet igaz!

Mindenesetre kivártam a zárórát, s amikor elnéptelenedett a csarnok, megszólítottam a menyecskét:

— Mondja csak, lelkem, maga véletlenül nem a Lokvencz Béla a Wesselényi utcából?

De bizony, hogy ő volt! Nagyon megörült nekem, együtt jártunk iskolába,

kért, várjam meg, amíg átöltözik, aztán beülünk valahová.

Megvártam, beültünk, Béla pezsgőt rendelt és elkezdett panaszkodni.

— Rengeteg a strapa! — szögezte le, miközben koccintottunk. — Hogy mást ne mondjak, naponta háromszor kell borotválkoznom! És az a sok ágaskodás! Gyakran meg is csípkednek. Főleg a déli országokban.

— Sokat jársz külföldre?

— Csak külföldre járok. Az idén ez az ötödik turném. Nagyon fárasztó. Persze, végeredményben kifizetődik. Ezek a vogézek is majd megvesznek, csak adjam el nekik a papucsomat, a pruszlikomat, a kendőmet. Egy-két tucat elfogy belőlük mindenütt, ez az én mellékesem.

— Hogyan lett belőled egyáltalán pingáló-asszony?

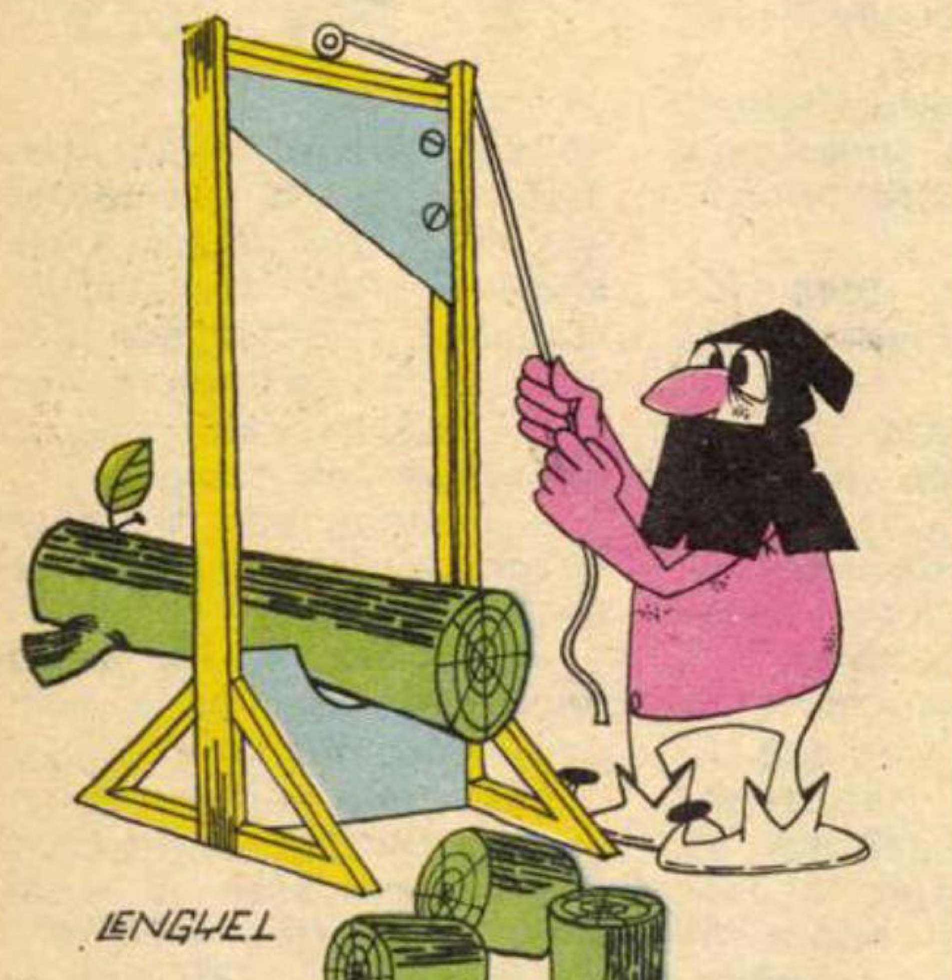
— Nagyon egyszerűen. Láttam a filmhíradókban, a televízióban, a képeslapokban, hogy a pingáló-asszonyoknak mostanában nagy a keletjük, cipelik őket a nemzetközi vásárokra, a legkülönfélébb ipari és kereskedelmi kiállításokra, mint magyar specialitást és kuriózumot. Az induláshoz kibéreltem a jelmezkölcsönzőből a szükséges cuccot, beöltöztem, jelentkeztem. Kaptak utánam, mint a cukor után, mert ma már egyetlen magyar kiállításnak sem lehet sikere külföldön, ha népviseletben legalább egy pingáló-asszony nem piktorolja tele a szabad falfelületeket. A rezsim nem nagy, a vállalat fizeti a festéket, a pemzliket, a kis sámlit. Így aztán csak elvegetálok valahogy. Már van egy Taunus-kocsim, a múlt hónapban vásároltam Érden egy kis villát, kétszázezerért. Teljesen lakható állapotban, csak a falakat kellett újra festetnem.

— Miért?

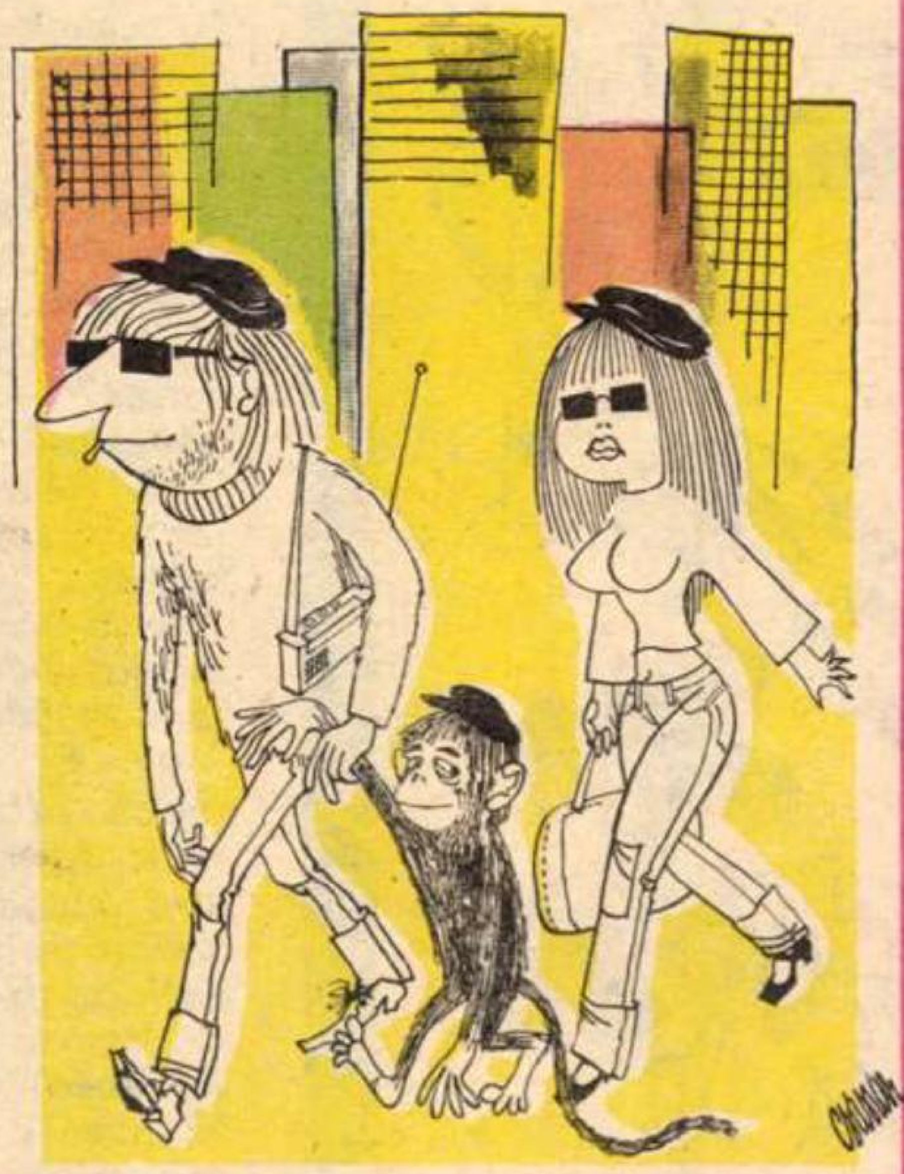
— Képzeld, tulipános mintákkal voltak tele! Hogy némely embernek milyen kifacsarodott ízlése van?!

Kürti András

MÁSODÁLLÁS

VISSZAFEJLŐDÉS

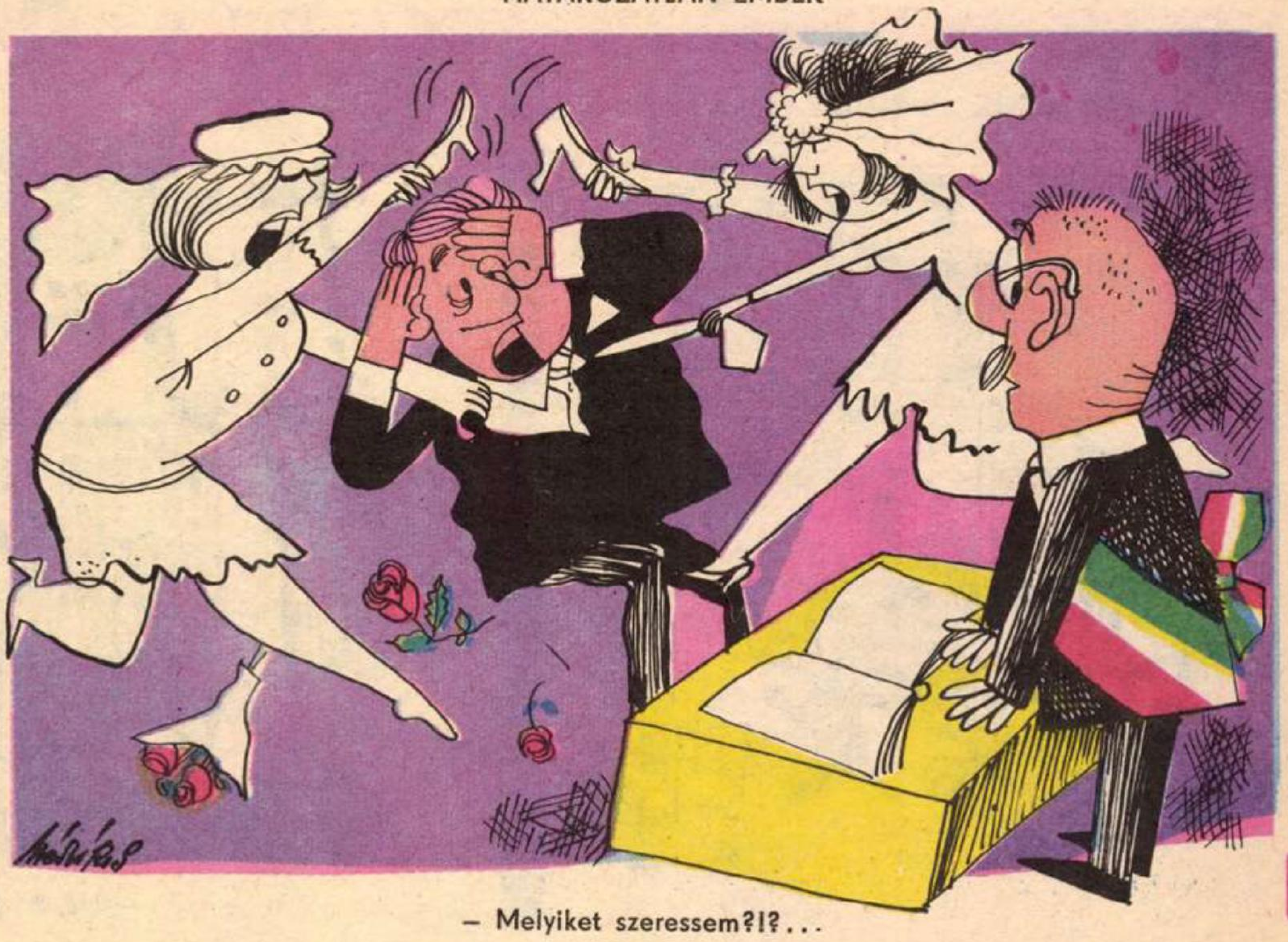
BOSZORKÁNYKONYHA

MERRE CSÖRÖG A DIÓ?

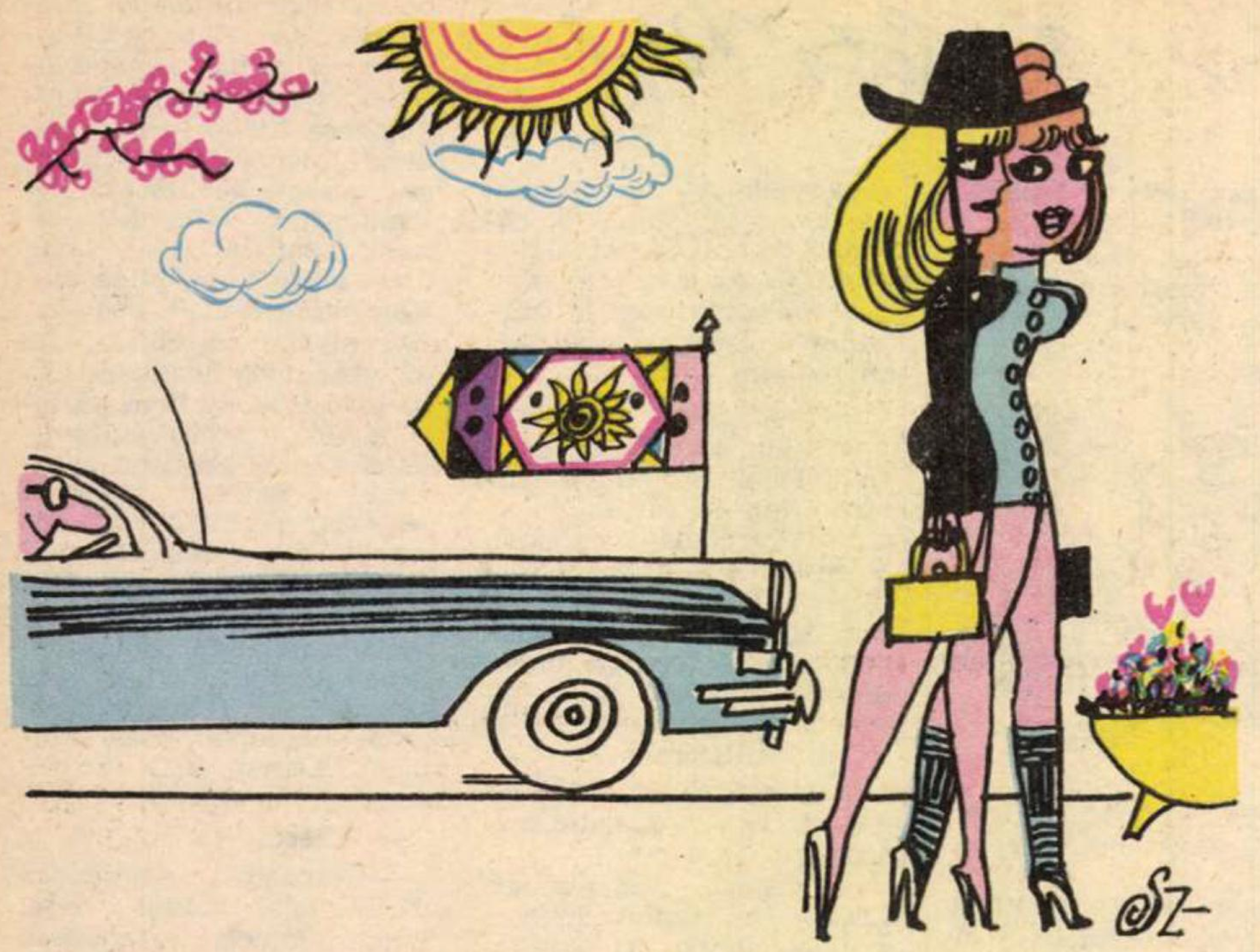

HATÁROZATLAN EMBER

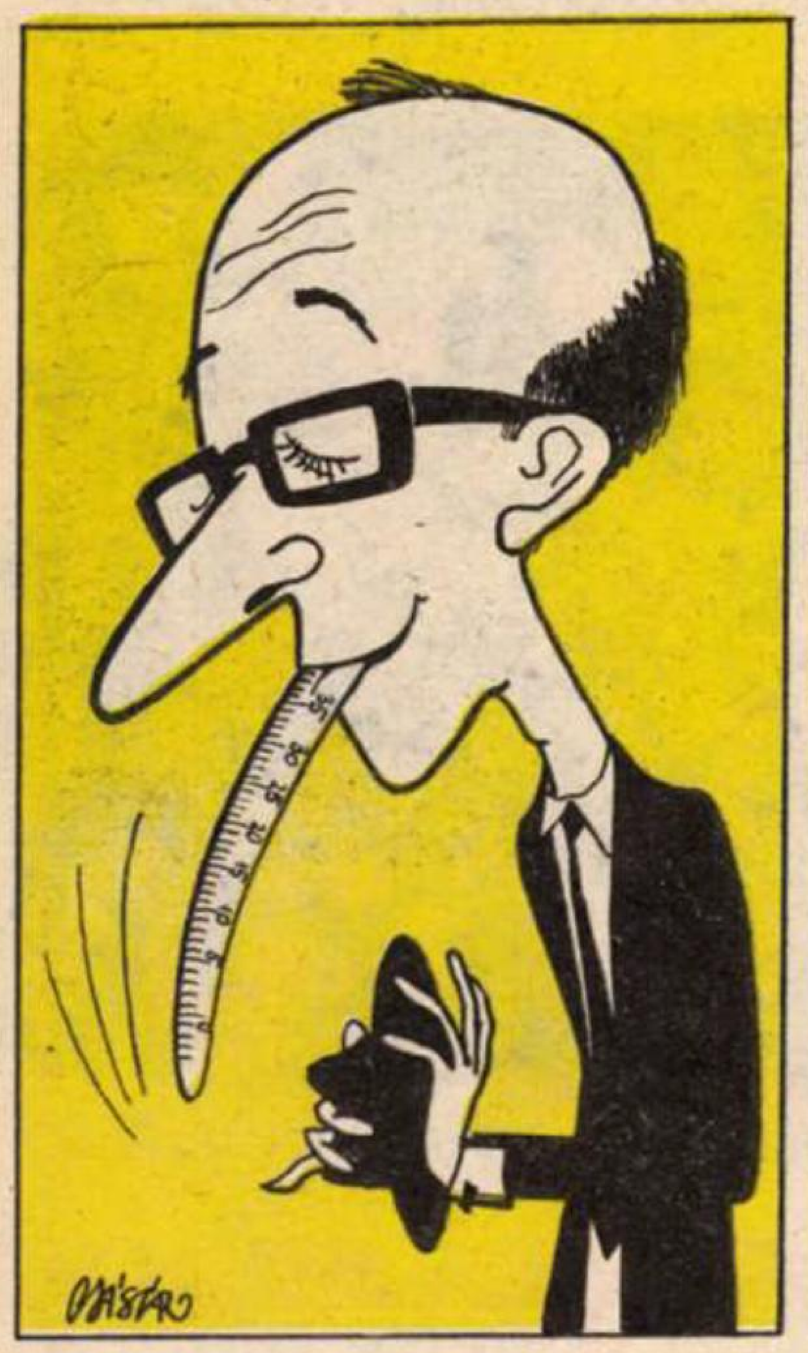
— Melyiket szeressem?!?...

TAVASZ A DIPLOMÁCIÁBAN

– Nézd, a pasas követ!
– Mi az hogy követ! Nagykövet...

BEOSZTÓ BEOSZTOTT

A HAZUDÓS

– Tegnap fogtam két sintért!

OKOS ASSZONY

„Csak ne lenne ez a Béla olyan átkozott kocsmás természetű!" — Hányszor hallottam ezt a keserű felkiáltást Magdától a balsorsú feleségtől. Béla nem tartozott a nagyivókhoz, és mégis mindene volt az italboltok furcsa, nem mindig romantikus világa. Esténként héttől tízig ott könyökölt valamelyik kocsma pultjánál, és élénk beszélgetésbe merülve kortyolgatta nagyfröccsét. Magda az idők során számtalan módszerrel kísérletezett, hogy otthon tartsa Bélát. Legkedvesebb ételeit főzte. Az egyik pesti mulatóban látott sztriptíz-számot utánozva, csábtáncot lejtett hites ura előtt. Nem használt. Naponta egy liter kitűnő homoki szárazbort tett Béla elé. Iszogasson inkább otthon, a meghitt családi környezetben. Béla gúnyosan kinevette, és máris vette a kalapját:

— Hiába adsz nekem odahaza innom, minden férfiember tudja, hogy az nem az igazi. A kocsmában a pult mellett egész más íze, hangulata van annak a fröccsnek — mondta a szakember fölényével, és elrohant otthonról.

Tegnap este Magdiéknál jártam. Derűsen, mosolygós arccal nyitott ajtót a ház asszonya.

— Mitől van ilyen jókedve? — érdeklődtem kíváncsian.

— Béla idehaza van — mutatott büszkén a belső szobára.

— Este negyedkilenckor? Súlyos beteg lehet — néztem aggódva Magdára.

— Egészséges, mint a makk. Mindent meg fog érteni. Jöjjön! — karolt belém Magda, és feltárta az ebédlőszoba ajtaját. A csodálkozástól félig aléltan bámultam a különös látványt. Az ebédlőszoba bútorai, berendezési tárgyai hiányoztak. Helyettük egy tökéletes, hamisítatlan italboltban álltam. Az eredeti kocsmai pult mögött piszkos, kötényes csaplár mérte a csorba szélű poharakba a sört. A poharakban félig hab volt. Mint egy igazi kocsmában. A falak pókhálósak, a padló elhanyagolt, szemetes. Mint egy igazi kocsmában. Vendégek is voltak. Borostás arcú, ápolatlan külsejű borisszák és jólöltözött „úriemberek". Mint egy igazi kocsmában. A pultnál pedig Béla könyökölt és vidáman kortyolgatta nagyfröccsét. Magda büszkén magyarázott:

— A csaposunk is valódi. Már elérte a nyugdíj-korhatárt. Nálam havi 150 forintért tovább dolgozhat a szakmájában. Kénytelen

voltam néhány valódi kocsmatölteléket is szerződtetni, hogy az illúzió teljes legyen. Itt megbecsülik magukat, mert ingyen ihatnak. Természetesen a bort és a pálinkát vizezzük, de ez nemes célt szolgál.

— Honnan van minderre anyagi fedezete? — kérdeztem Magdát.

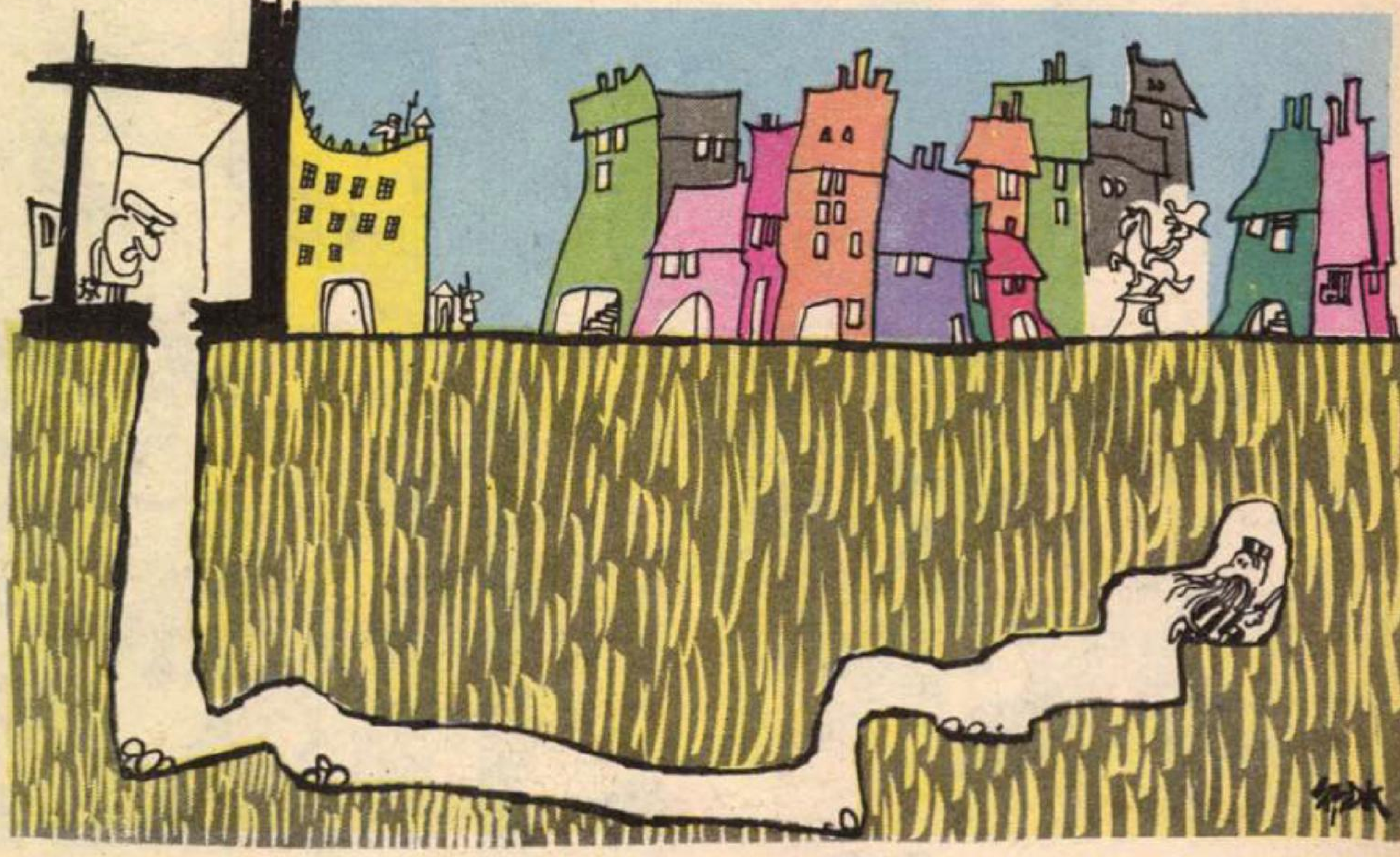
— A ház férjes asszonyainak kollektívája minden áldozatot vállal. Így mégis csak jobban szemmel tarthatják a férjeiket. De megbocsásson ... — szigorú tekintettel, kezében a rollóhúzóval, felkiáltott: — Záróra! Mars haza mindenki a családjához! Béla! Te itthon vagy!

Galambos Szilveszter

AMI BIZTOS, AZ BIZTOS...

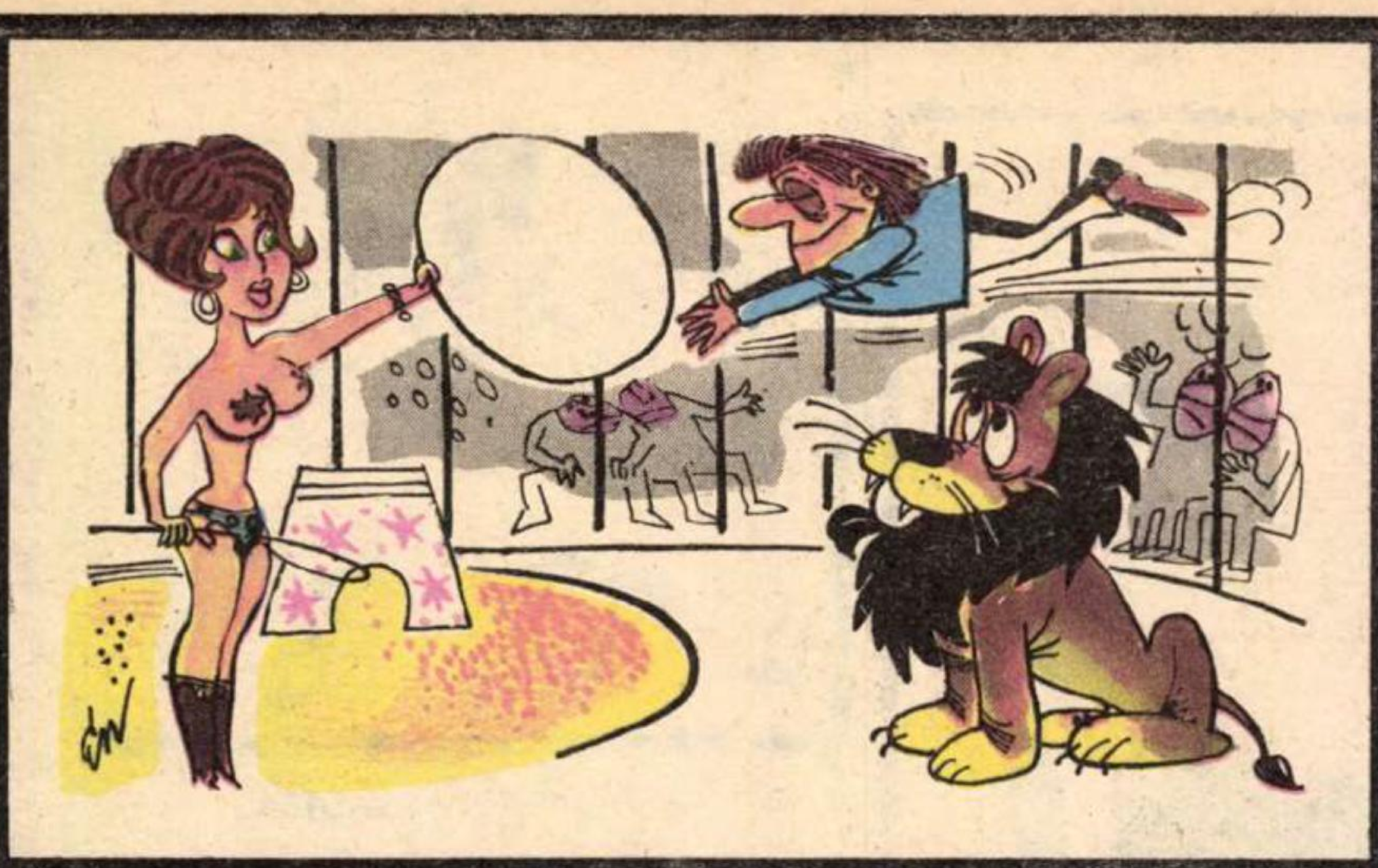

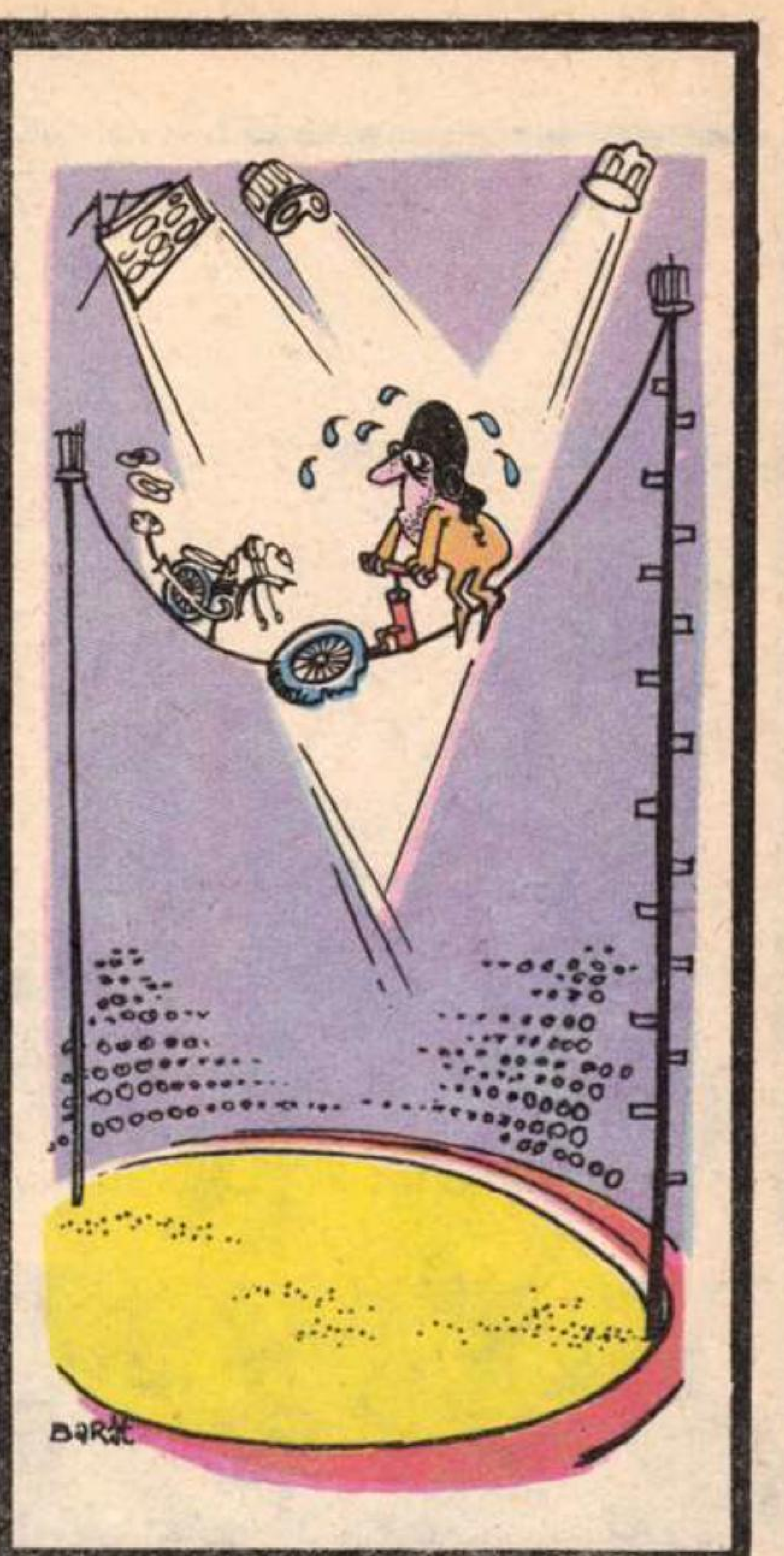
A RAB

– Hé, öregem, letelt a büntetése! Kimehet a kapun is!

SHOW

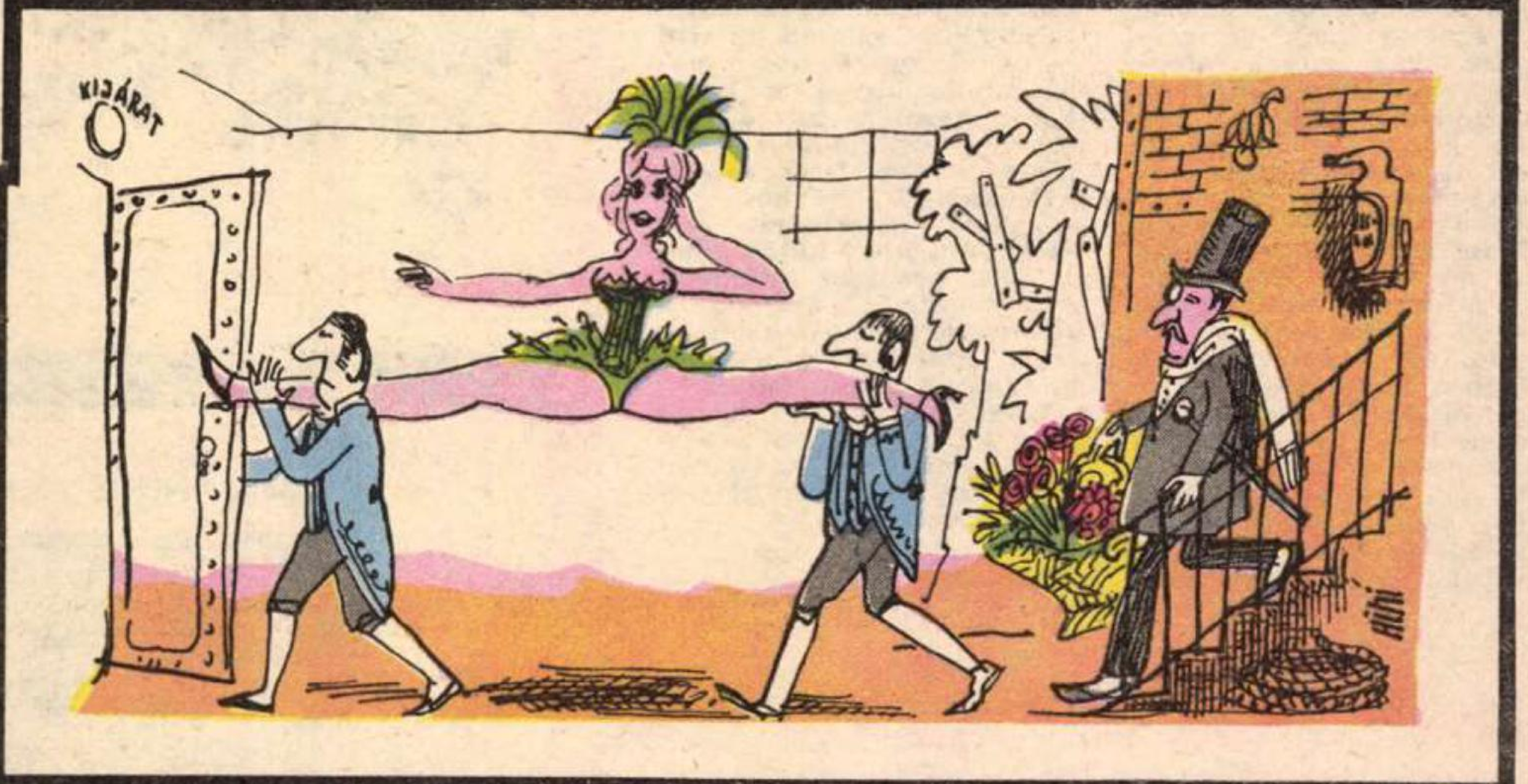

SHOW

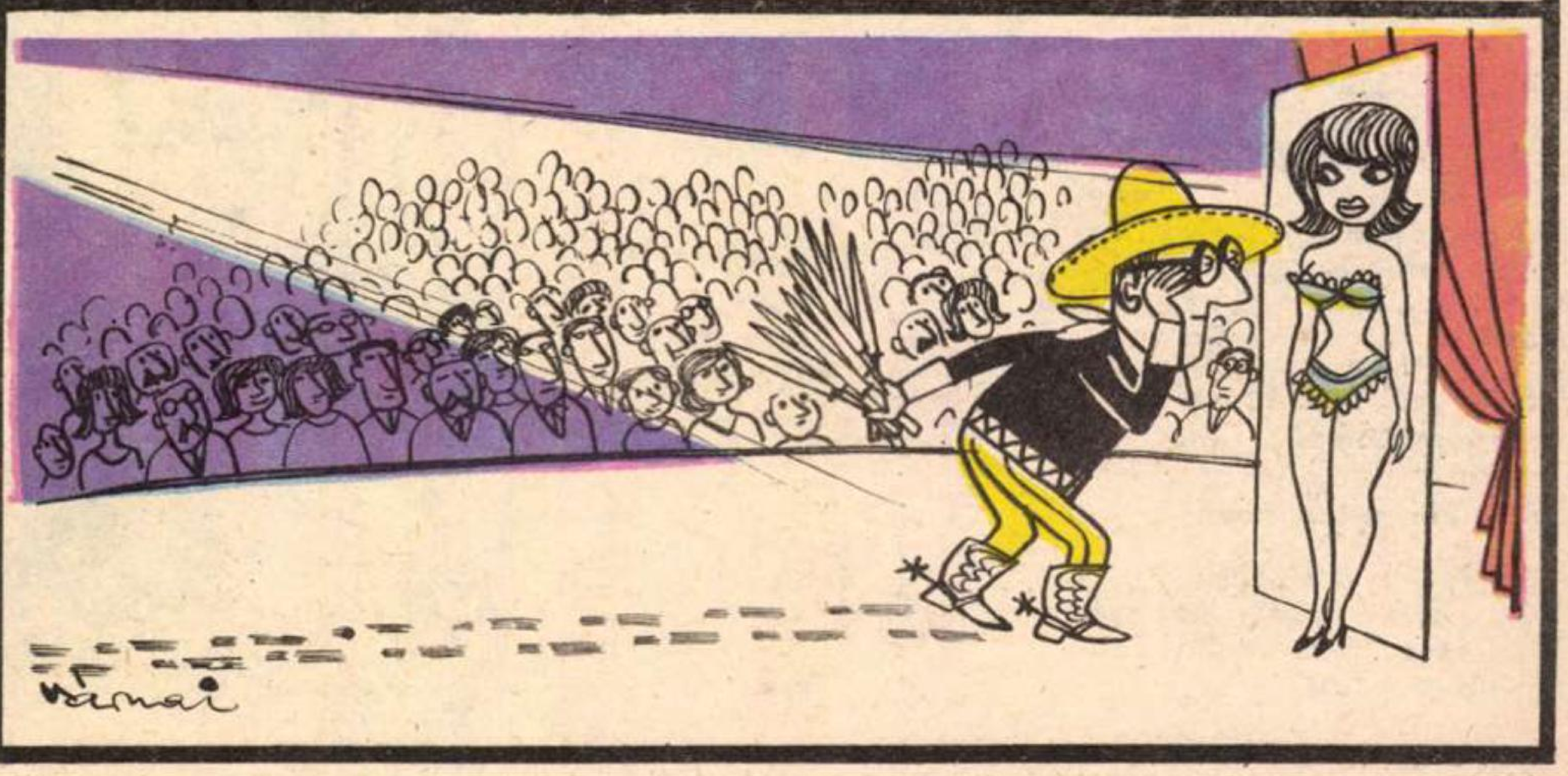
FÜLÖP, ENDRÖDI, BARÁT, BALÁZS-PIRI, PUSZTAI, HEGEDÜS, SAJDIK, VARNAI

SHOW

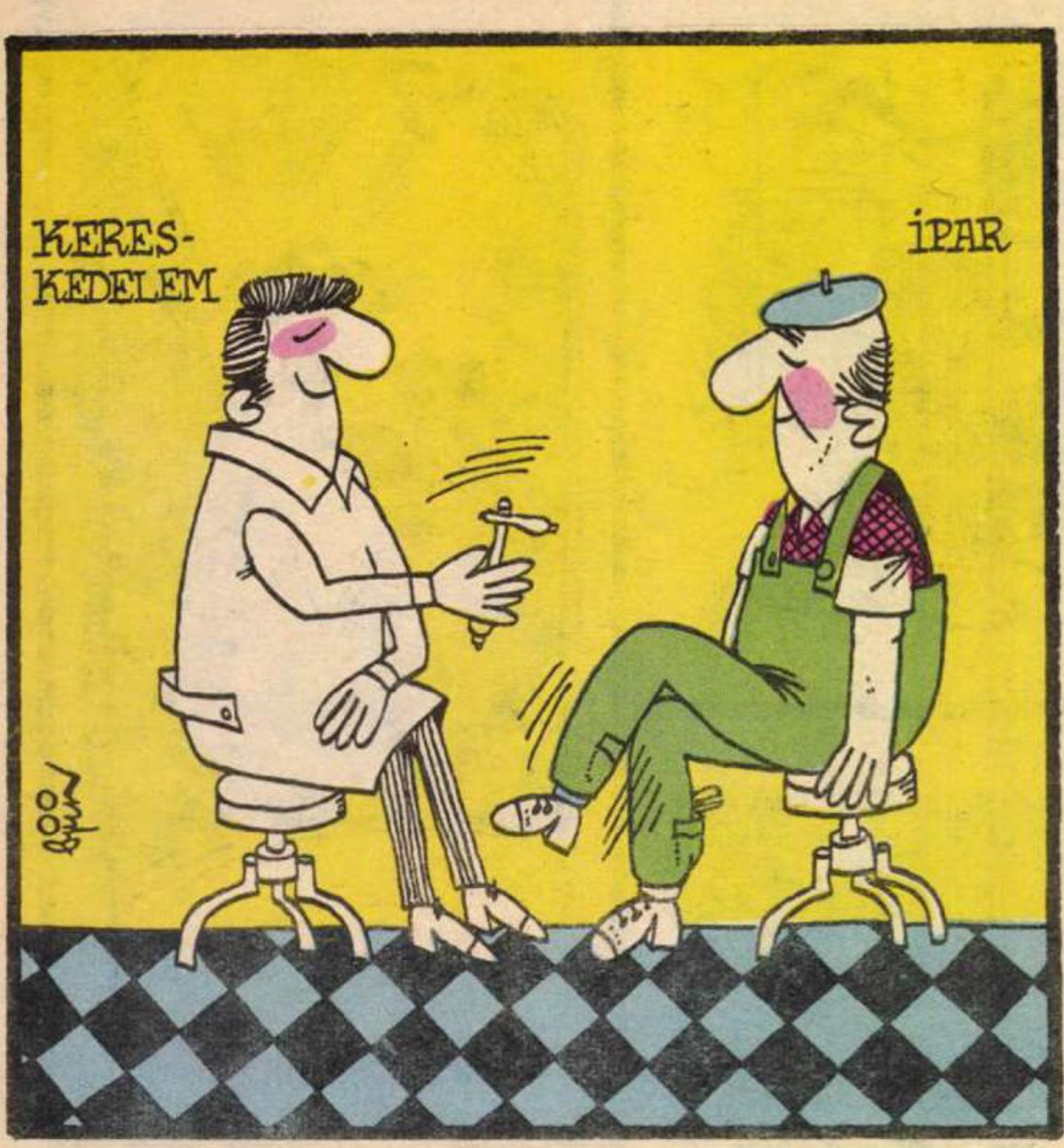

SHOW

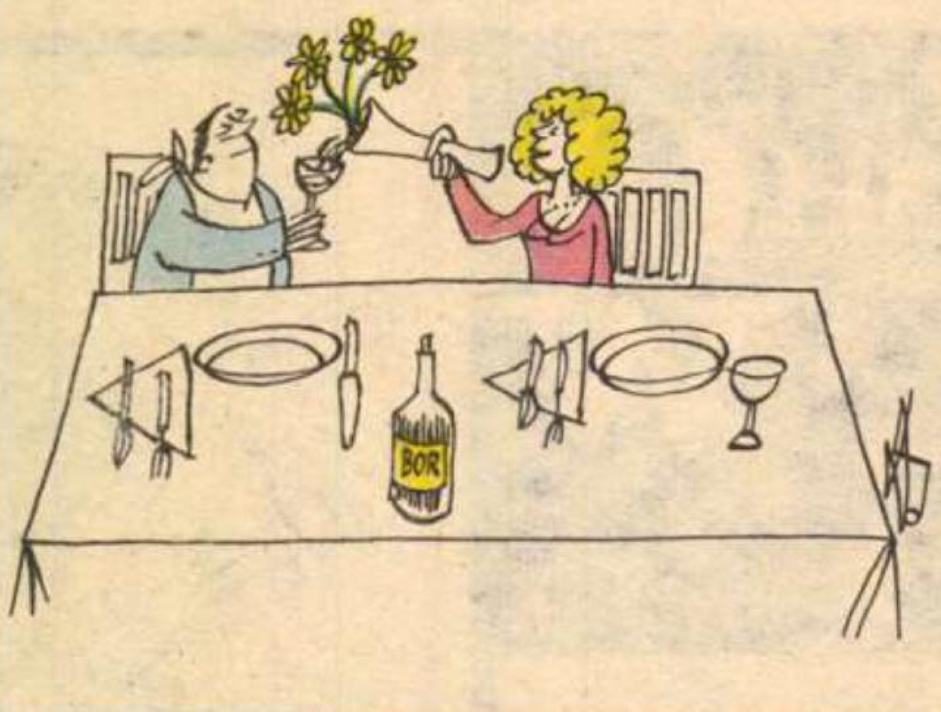
JAVULÓ REFLEX

RUGALMASSÁGI GYAKORLAT

TAVASZI BÁGYADTSÁG

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A SZEGÉNY KISGYERMEK LEGÚJABB PANASZAI

Tavaly szeptember 26-án születtem. Nagyon boldogan érkeztem a világra, minden rendben volt körülöttem és velem. Ezt mutatta az is, hogy tíznapos koromban a doktornéni közölte anyukámmal, hogy már naponta levegőre kell vinnie. Anyukám nagyon boldog volt, hogy parányi fiacskájával büszkélkedhet az utcán. Ám ebből nem lett semmi. Ugyanis senki sem látott, s még a legjobb akaratú idős néni sem jegyezhette meg: de gyönyörű ez a gyerek! Hogy miért nem? Egyszerű! Nem látszottam. Október már elég hűvös és én mégis csak 10 napos voltam, ami végeredményben nem egy komoly kor. Mindenestre jól fel kellett öltözni, hogy baj ne legyen. Hogy mibe? Mindenbe, amit otthon találni lehetett és azt biztosítótűvel összetűzni fenn, középen és általában. Mert égen-földön és bébiszaküzletben ilyen parányi testre csak rékli is kising van.

Ezután már rövid leszek: Egy hónap múlva megkaptam a prémes zsákot, melynek fejrésze kb. most — tehát hathónapos koromban — jó, hosszúsága nyolc-tízhónapos gyereknek való és az ujja már az óvodáskort vetíti elém. Szóval hosszú ideig jó lenne, ha valamikor is használni lehetne. A súlyáról most nem is beszélek! Eljött a karácsony és én minden szépet és jót kaptam. Az édes pici pizsamám — melyet az egész család megcsodált — az első mosáskor tönkrement. Szép kis kötött, gyapjú rugdalódzóm felső részét szintén az első — és nagyon óvatos — mosás után, anyukám hordhatná kardigánnak, de azt mondta az apunak, hogy nincs mihez felvegye! A kékszegélyű bolyhos ruhácskám csuklyája úgy megnyúlt, hogy külön gond a felesleges rész eltüntetése, ezenfelül aranysárga foltocskák jelentek meg rajta, ami nekem nagyon, anyunak kevésbé tetszik.

Igaz is: van egy nagyon szép kis horgolt fél kabátkám. Annak nincs semmi baja, csak az, hogy 260 forintba került.

Kovács Zoltán,
Bp. XIV., Derkay u. 33.

ÉBREDŐ TERMÉSZET

CSIKLANDÓS MODELL

MADÁRDAL

Nem csip-csup ügy, melyről szó lesz,
Komoly dolog ez, nem móka,
Csip, csip csóka, csip, csip, csóka,
Csókákba csíp ez a nóta.

Vidékről már a madarak is
Pestre jönnek mostanában,
A csóka is ide szálldos,
Nem marad a falujában.

Pestre érve a sok csóka
Talán a fészek-börzén néz szét,
Hátha akad olyan veréb,
Aki átadja a fészkét.

Hidvéghy Ferenc

VÉGRE MEG-NYUGODTAM

Az életemből körülbelül húsz évet töltöttem tanulással, különböző bizonyítványokat és egyéb papírokat gyűjtöttem össze, amelyek mind azt igazolják, hogy a műveltség terén bizonyos tapasztalatokat szerezve némi eredményt értem el. De... valahogy soha nem éreztem, hogy kulturális ismereteim olyan fokúak lennének, hogy már nyugodtan lépkedhetek a babéraimon.

Most végre az egyik napilapban megjelent nyilatkozatból bizonyossá vált, elértem, amit akartam. Nem volt hiábavaló a sok erőfeszítés, a tanulással töltött tízpercek és a lemásolt matek-dolgozatok, minden bizonyítványnál szebben beszél ez az újságban megjelent nyilatkozat, amely az összes magyar szervezett dolgozó előtt nyilvánvalóvá teszi, hogy én is kultúrember vagyok.

Íme, idézem a nyilatkozatot: „A fogszuvasodás kultúrbetegség" — mondotta a Központi Stomatológiai Intézet megbízott igazgatója.

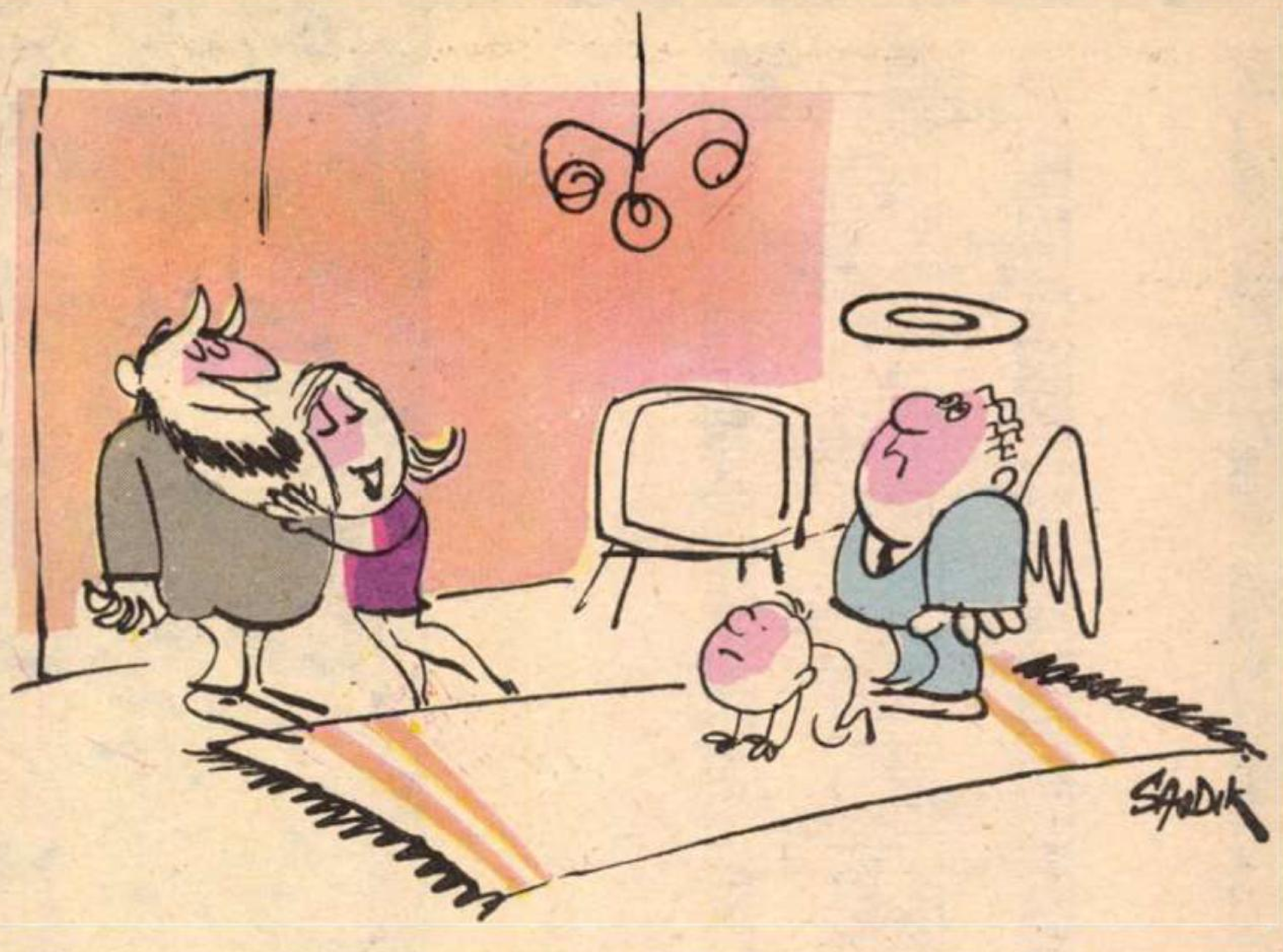
Nagy kő esett le a szívemről. Már nem kell többé bizonyítvány, csak kinyitom a számat, és mindenki tudni fogja, hogy én kultúrember vagyok.

Nem vagyok egyedül! A nyilatkozat szerint a lakosság közel 95%-a szenved fogszuvasodásban.

Ilyen sok kultúrált ember van?

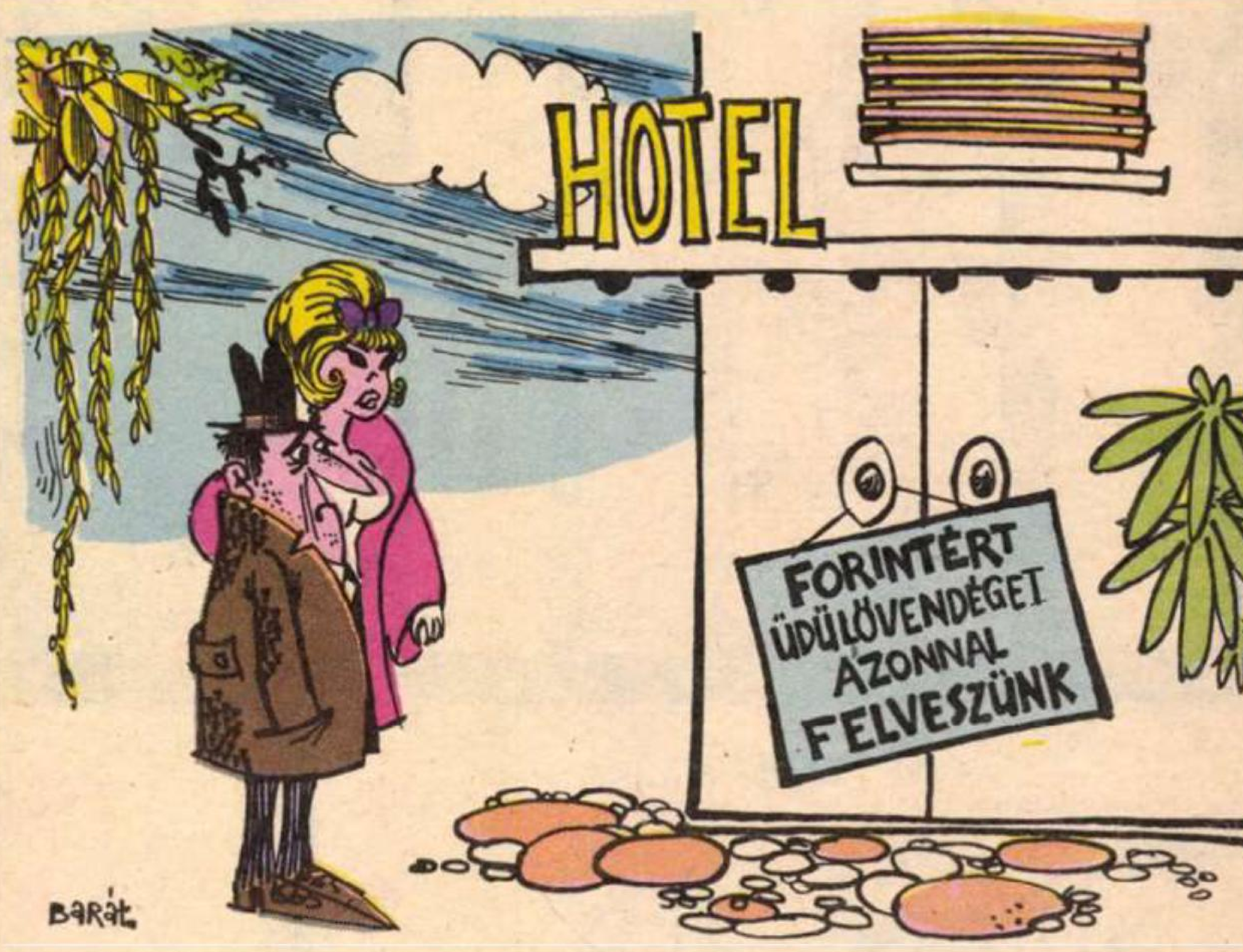
Hetényi István

VÁLTOZATOSSÁG

– Vele megyek, ő olyan más...

ELŐSZEZON

MAGNÓ-DIPLOMÁCIA

A feleségem, itt Londonban, angolul tanul — magnóval. Szóról szóra bemagolja a lírai olvasmányt, s közben a tanár liverpooli akcentusát is elsajátítja.

A minap egy fogadáson gyakorolta magát. Néhány pohárka sherry után a következő beszélgetést folytatta Tom P.-vel, az egyik nagy londoni hetilap diplomáciai tudósítójával:

TOM: Mi a véleménye George Brown lemondásáról?

ALÍZ: A tavasz a remény és a boldogság évadja. Az emberek kissé zavartan hunyorognak az erős napfényben, s bátortalanul tekintgetnek a kék égre.

TOM: De mondja, elhiszi azt a pletykát, hogy újabb lázadás érlelődik a munkáspártban?

ALÍZ: Ahogy erősödik a friss tavaszi szél, mindenfelé csivitelnek a madarak a bokrokban. A berkenye virágai...

TOM: Jó, de úgy véli-e, hogy Wilson végleg lemondott Brownról?

ALÍZ: Egy régi angol közmondás szerint csak májusban kell félredobni a télikabátot. A kései fagy azonban megdermesztheti a harmatos füvet...

TOM *(izgatottan)*: Májusban? Olyan jól állna Jenkins pénzügyminiszter szénája, hogy addigra ő lehet a munkáspárt alvezére?

ALÍZ: Jobb egy font a zsebemben, mint száz font az égben.

Tom itt bocsánatot kért és jegyezni kezdett. A feleségemet közben elsodorták mellőle. Most izgatottan várjuk a hetilap következő számát.

Sugár András

RÉBUSZ

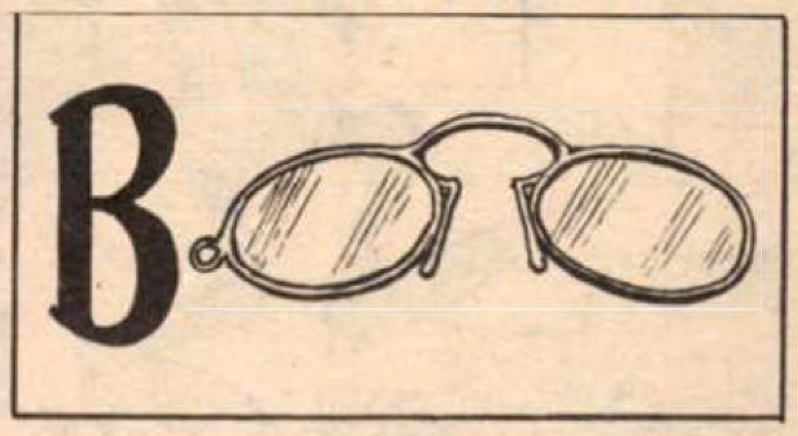
14. sz. képrejtvényünk megfejtése:

Pákosztos

A kitűzött díjak (háromszor száz forint) nyertesei:
Kalóz Imre, Tiszapalkonya, Zrínyi u. 3.
Molnár Adrienne, Budapest, XIII., Sziget u. 40.
Gondol Dániel, Pápa, Hunyady u. 4/b.

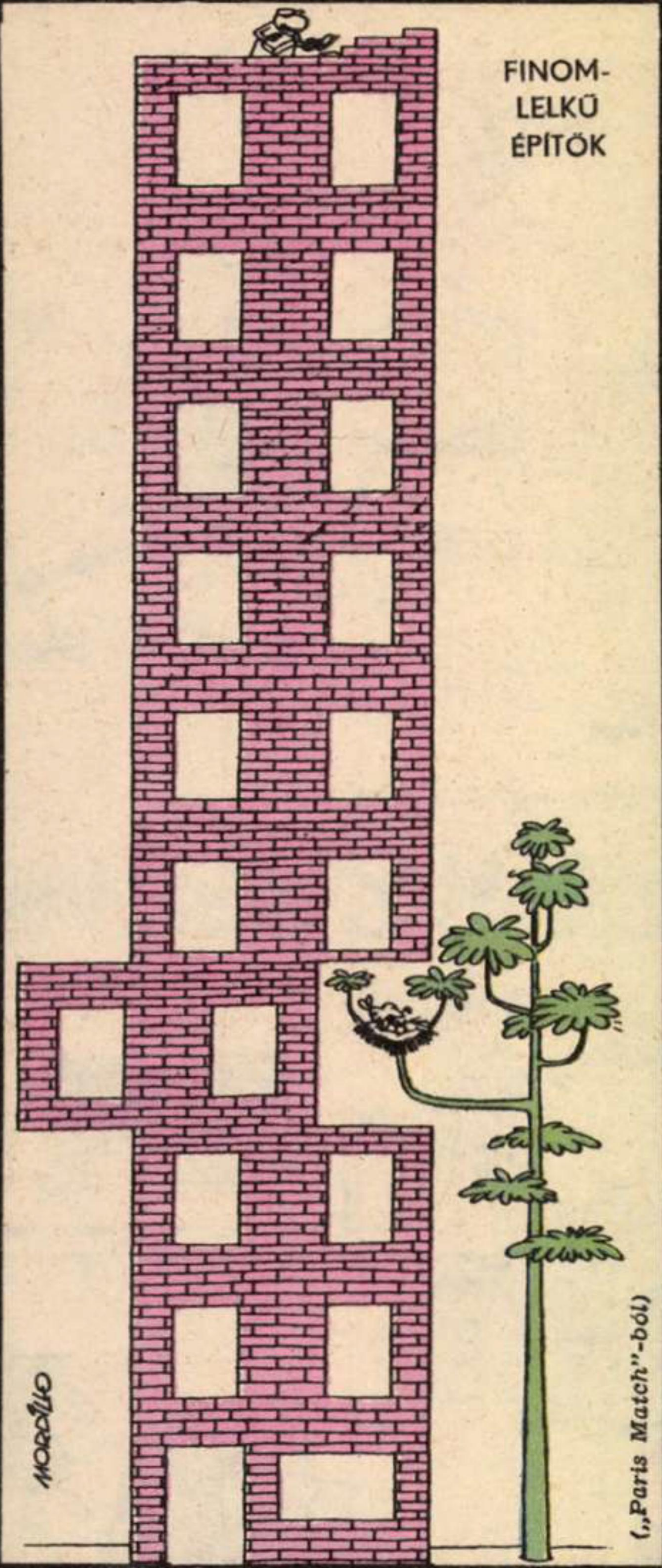
16. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

A helyes megfejtők között ezúttal is háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb április 26-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

IMPORT HUMOR

FINOM-LELKŰ ÉPÍTŐK

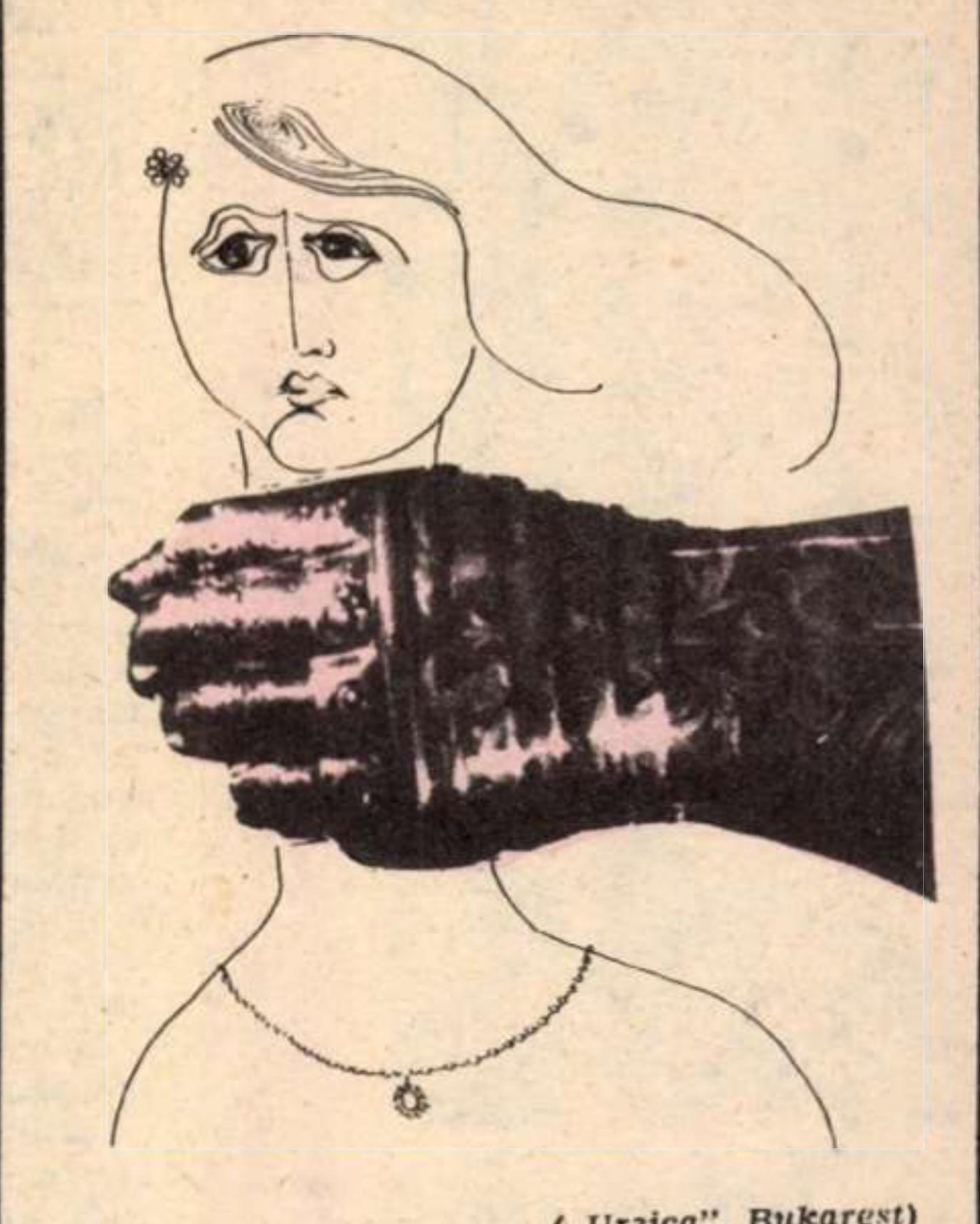
(„Paris Match"-ból)

A FŐNÖK REGGELIJE

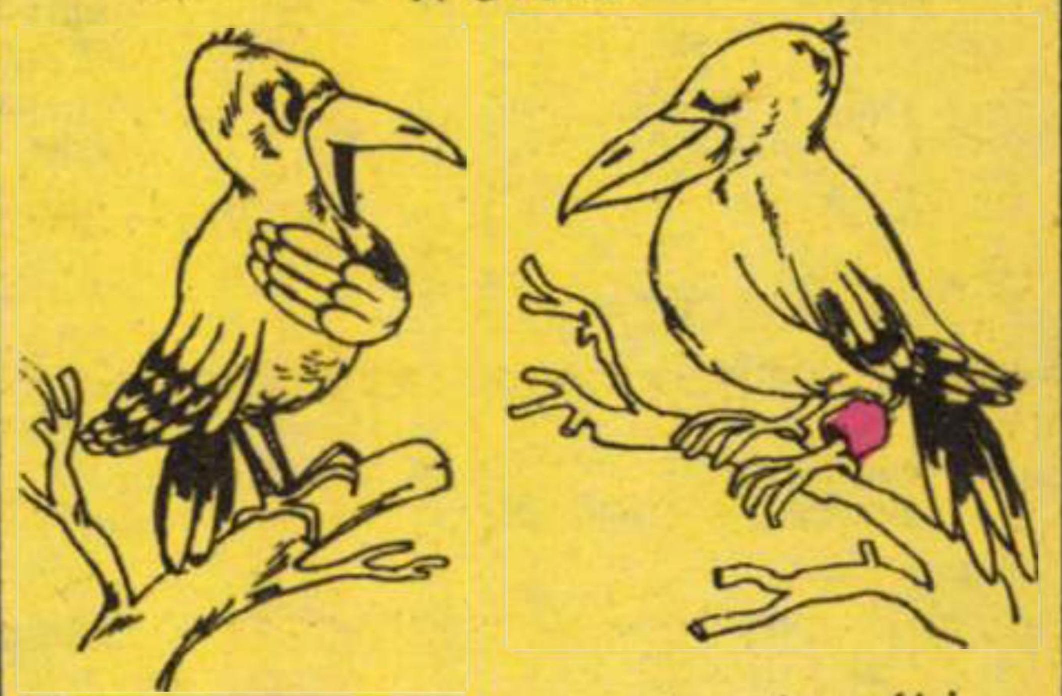
(„Eulenspiegel", Berlin)

GYENGÉD LOVAG

(„Urzica", Bukarest)

A GYŰRŰ

– Bocsásson meg, nem tudtam, hogy férjnél van . .

(„Ogonyok", Moszkva)

AZ ÉLET ISKOLÁJA

– Nagyon rossz tanuló lehetek. Már harmincadszor ismétlem ugyanazt az évet.

ÖTÖS CSERE

– Rémes! Hiszen ez a régi lakásom!

SZÍNHÁZI ANEKDOTÁK

Madarász László, a miskolci színház sok éven át ünnepelt színésze, később éveket töltött a Falu színháznál (mai Déryné színház). Róla szól ez a történet.

A színház valamelyik kis faluban vendégszerepelt, ahol a társulat egy tszcs-darabot adott elő. A nézőtéren ül egy kis parasztgyerek az édesanyjával és buzgón figyeli az előadást.

Már jó félórája tart az előadás, a színen csak parasztszereplők jelennek meg, a gyerek, aki eddigi kis életében mást sem látott, mint parasztokat, elkezd fészkelődni, topogni, zavarja az előadást, s egyszercsak harsányan felkiált:

— Idesanyám, mikó gyünnek már a szíínészek?! —

*

A harmincas években a legnagyobb színházi dekonjunktúra idején a jegyeket negyed, legjobb esetben féláron ontották a színházak az emberek közé. Ebben az időben történt, hogy a Fővárosi Operettszínház pénztárosnője felszól Sebestyén Dezsőhöz, a színház akkori igazgatójához:

— Igazgató úr kérem, itt van valaki, aki egész áron akar jegyet váltani!!! Kiadhatom?!

*

Rövid ideig Föld Aurél, a kitűnő újságíró volt a Városi Színház igazgatója.

Zoltán Irén, a színház fiatal énekesnője több ízben kérte Föld igazgatót, hogy osszon rá végre vezetőszerepet. Színháznál gyakran előforduló akadályok miatt Föld igazgató többszöri ígérete ellenére sem kapta meg Zoltán Irén a szerepet.

Egy szép nap a fiatal énekesnő közölte a kollégáival, hogy kivándorol Jeruzsálembe.

A színészek csodálkozva érdeklődtek, hogy miért??

Mire Zoltán Irén ezt válaszolta:

— Mert inkább bízom az Ígéret földjében, mint a Föld ígéretében!

A My Fair Lady-lázra jellemző eset történt Amerikában. A darab évek óta megy zsúfolt, pótszékes házakkal. Az egyik előadáson az igazgató megdöbbenve látja, hogy az egyik szélső hely üres. Attól félt, hire terjed, hogy már üres hely volt az előadáson. Megbízta a színházi titkárt, hogy az üres szék mellett ülő gyászruhás hölgyet kérdezze meg: kié a mellette levő hely?

A titkár odamegy, megkérdezi, mire a gyászruhás hölgy mondja, hogy a férjéé.

— Miért nem jött el a kedves férje?! — kérdi a titkár.

— Mert meghalt, — válaszolja a hölgy.

— No és nem volt egy rokon, egy ismerős, egy barát, aki eljöhetett volna helyette?! — kérdi a titkár.

— Nem, — válaszolja a hölgy — mert mindnyájan a temetésen vannak.

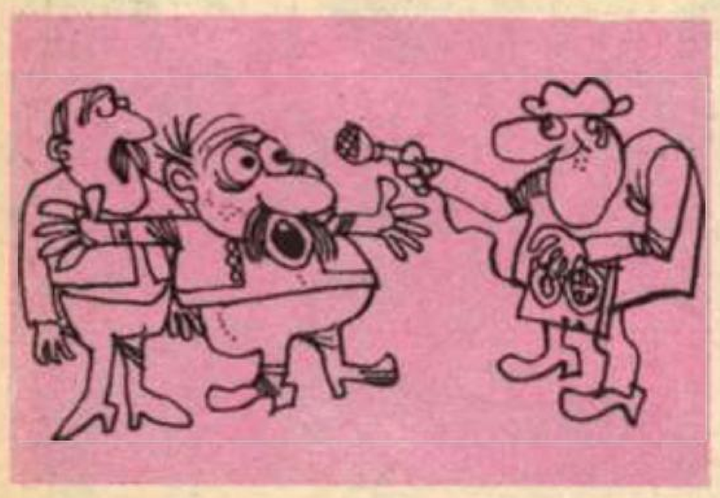
Sebestyén Mihály gyűjtése

KISKŐRÖSI SÉTA

Kiskőrös az idén lesz 250 éves, ami egy város életében még zsenge ifjúkornak számít, hiszen például „testvérbátyja", Nagykőrös, már a hatszázadikat tapossa. Fiatal kora ellenére is Kiskőrös ország-világ előtt nagy hírre tett szert, s ezt két szülöttjének: Petőfi Sándornak és Kiskőrösi Kadarkának köszönheti.

*

A születésnapi ünnepségek lázában égő városkában két helyi specialitásra hívták fel a figyelmünket. Az egyik a meleg vizű, jódos gyógyfürdőjük, amelynek szinte csodatevő gyógyhatásáról legendák terjengenek a környéken.

Egy akasztói (szomszéd községbeli) szavahihető férfiú ezzel kapcsolatban így nyilatkozott:

— Kérem, én mankóval mentem el a kőrösi gyógyfürdőbe és mankó nélkül jöttem vissza!

— Úgy értsük: olyan gyógyító hatása volt a víznek, hogy rögtön eldobta a mankókat?

— Dehogy dobtam! Szétvertem egy fán! Mérgemben. Kiderült ugyanis, hogy a fürdőben, amely 10 éven át zavartalanul működött, most már közel egy éve nincs meleg víz. Szőrén-szálán eltűnt. Állítólag a forrás hanyag kezelése miatt. De ezt még senki sem tudja pontosan. Mindenesetre: a vizsgálat folyik. A meleg víz viszont nem.

*

A másik érdekesség: a víztorony. Látszólag semmi különös sincs rajta (hacsak a 14 centiméteres elhajlást nem említjük), közönséges 200 köbméteres, vasbeton víztorony. A „kuriózum" az, hogy 1963. december 31-én már üzemelnie kellett volna, de a Bács-Kiskun megyei Építőipari Vállalat mindmáig nem adta át rendeltetésének. Pedig nem volt a közelmúltban olyan szocialista ünnep (Május 1, Augusztus 20. stb.), hogy ne szerepelt volna a vállalat felajánlásai között a kiskőrösi víztorony üzembehelyezése. A kőrösiek nagyon boldogak lennének, ha „születésnapjukra", május 19-re, a végre már működő víztornyot kaphatnák meg „ajándékba".

*

Kétszer is városnak tituláltuk cikkünkben Kiskőröst. Előre megfontolt szándékkal tettük, bár tudtuk, hogy jelenlegi státuszát tekintve falu, de azt is tudtuk, hogy nagyon aspirál a „város" rangra. A megelőlegezett titulussal azt kívántuk jelezni, hogy ez a törekvésük számunkra is rokonszenves.

De vajh, mikor lesz Kiskőrösből város?

A tanács vezetői azt mondják:

— Ha majd korszerű közvilágításunk lesz; ha nem lesznek sárosak, porosak az útjaink és minden utcában lesz betonjárda; ha a 48 kilométer

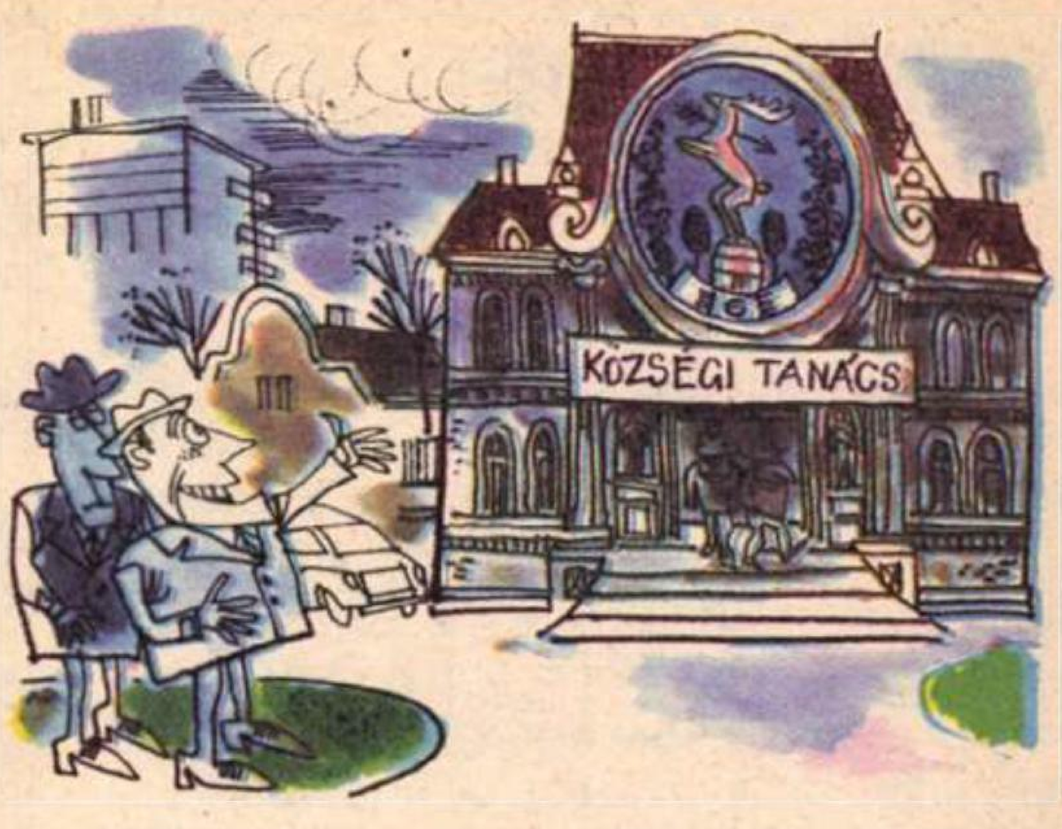

hosszan kígyózó vízvezeték mellett, csatornahálózat is épül majd; ha lesz szakorvosi rendelőintézetünk; ha...

Ők még folytatták a felsorolást, mi abbahagyjuk. Hiszen mindehhez még sok pénz — és sok idő kell. Persze, nem újabb 250 év, de még csak — reméljük — 25 sem!

Endrődi István — Radványi Barna

GOMBHOZ A KABÁTOT

— A városcímer megvan, most már csak város kell hozzá!...

* * * * *

FERDÉRE ÉPÍTETTÉK A VÍZTORNYOT

— Sebaj! Pisa is a ferde toronyról lett híres!...

Várnai György rajzai

MITOLÓGIA A BUDAI HEGYEKBEN

PROMÉTHEUSZ VISZI A TÜZET

MODERN SZISZIFUSZ

A MENEKÜLŐ PÁN

AUGIÁSZ ISTÁLLÓJA HÉTFŐN

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSEKKEN VAGY SZEMÉLYESEN?

Kezdetben volt Miskolcon a gázmű és az ő sok-sok fogyasztója. A gázmű szolgáltatta a gázt, a fogyasztó pedig ellenértékeként a kemény forintokat. Ahogyan az illett. A szolgáltató pénzért szolgáltatott, a fogyasztó megfizette a szolgáltatást. S ha netán nem volt otthon a fogyasztó, amikor a gázmű díjbeszedője felkereste, akkor sem volt semmi baj. A díjbeszedő bedobott az előszobába egy csekket, az első rovatba beírta a befizetni való összeget, a fogyasztó pedig postára adta a pénzt és minden elintéződött a lovagiasság szabályai szerint.

Így volt ez egykoron, 1967. december 31-ig. Akkor ugyanis a Miskolci Gázmű, mint olyan, megszűnt, és megszületett helyette a Tiszántúli Gázszolgáltató és Szerelő Vállalat Miskolci Gázmű Üzemegysége. Ennek a hosszú nevű, de továbbra is szolgáltató jellegű intézménynek első jelentkezése az volt, hogy megszűntette a gázdíj befizetésének jól bevált módszerét. Január 1-től nem fogad el postai befizetéseket, hanem kijelölt a város területén néhány befizetőhelyet, ahol a hét három napján szűkreszabott hivatalos órákat tart.

A hajdani szolíd miskolci gázmű átváltozott hát hatósági stílusú KÖZMŰ-vé, amely a fogyasztók szempontjait figyelmen kívül hagyva rendelkezik, szabályoz, emberek ezreit vándoroltatja, hogy a kijelölt befizetőhelyeken teljesítsék a készpénzbefizetést. Ez az intézkedés érthetően nagy ellenzésre talált, a fogyasztók elégedetlenkednek, s joggal kérik a korábbi, jobb fizetési rend visszaállítását. A szolgáltató vállalat azt veti ez ellen, hogy a postai befizetésnél nagyobb a díjbefizetés elmulasztásának az eshetősége. Ezzel szemben. nekem az a véleményem, hogy ha valaki netán nem akar fizetni, — most sem gyalogol el a befizetőhelyre. Ha pedig ezért retorzió, azaz kikapcsolás jár, — az a postai befizetésnél, eddig is megoldható volt.

Benedek Miklós

AZ ITATÓNÁL

Pusztai Pál rajza

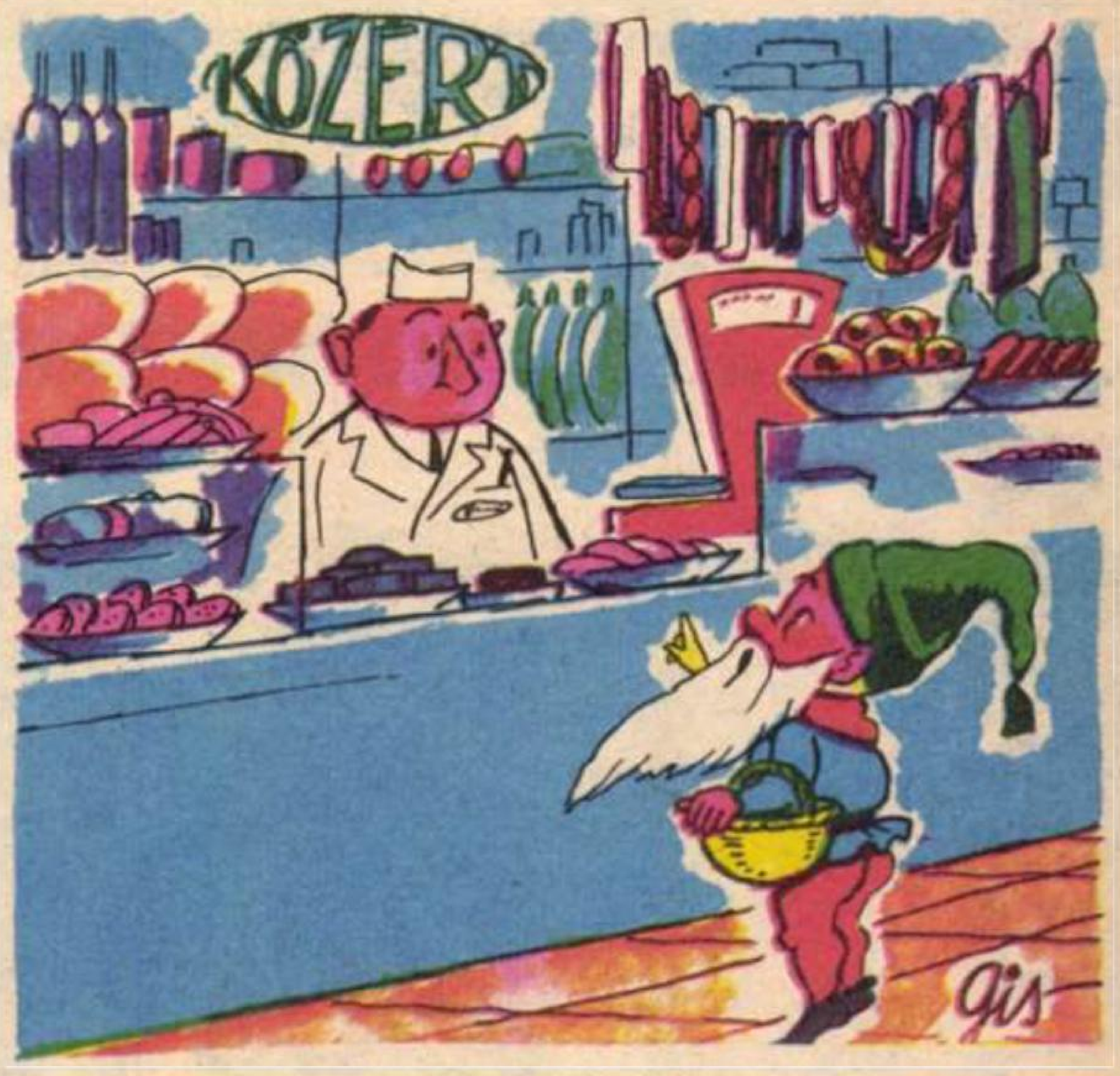
Mai idill

ALBÉRLET

– Itt tartom a bélyeg-albumomat...

NAGYZÁSI HÓBORT

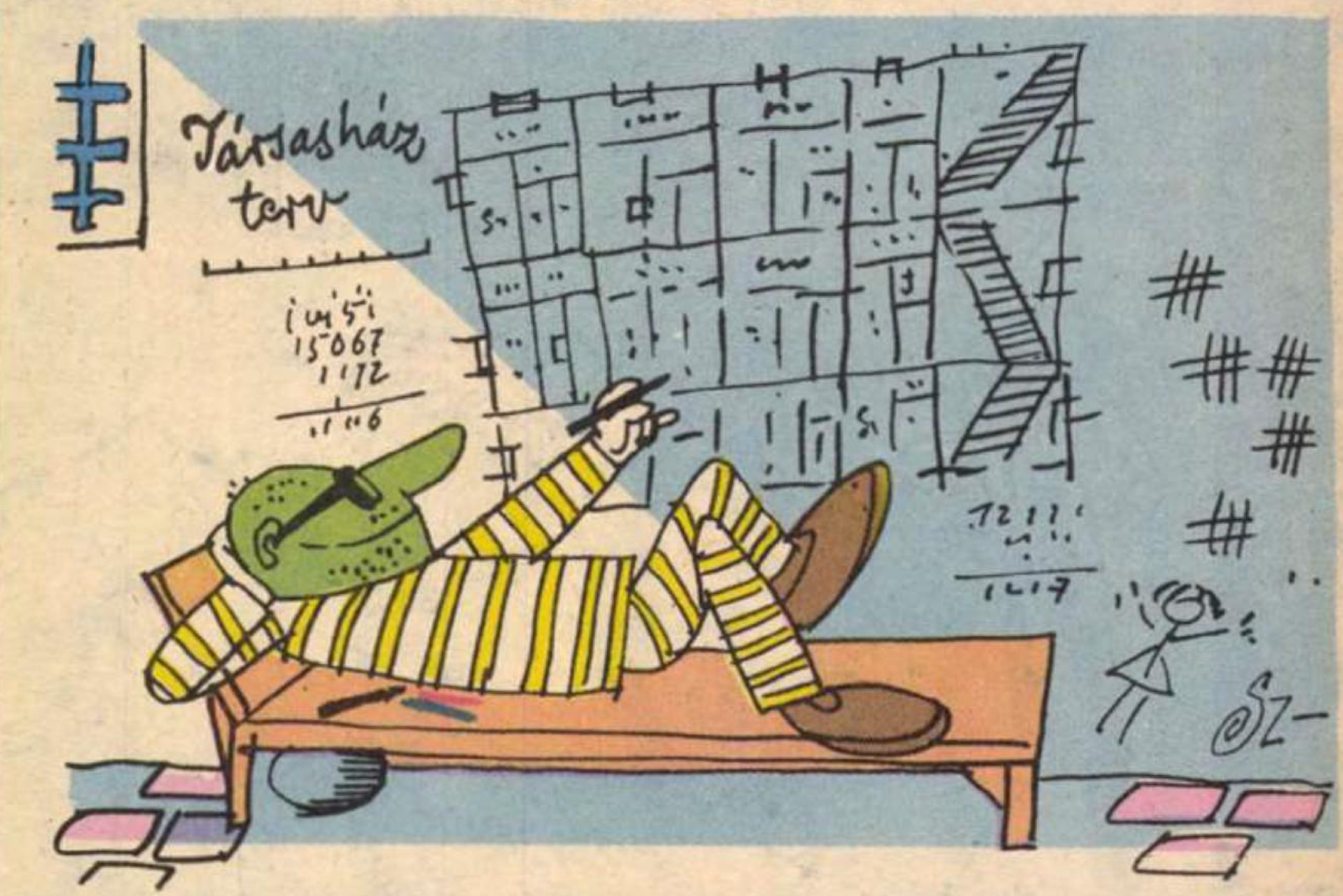
– Óriáskiflit kérek!

HIPPIK

– A mi időnkben örültünk, ha huligánok lehettünk...

RENDÍTHETETLEN VÁLLALKOZÓ KEDV

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.01408/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre